

[גד:]

פָּרֻף יא

להוריד * דהוי"ה ולהעלות א דאדנ"י

יכוין להמשיך (לדחות) [הארת ה]ו"ק דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת], עם ו"ק דצלמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א, עם הנרנח"י, לו"ק דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א, והם אות ו דהוי"ה

(א) אהיה
יהיה

אהיה אהיה
יהיה יהיה

אהיה
יהיה
אהיה
יהיה

איהויה איהויה
יהויה יהויה

(ב) יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלף למד

לג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

לג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יהוה

אהיה
יהיה

ולדחות הנה"י לנה"י
איהויה איהויה
יהויה יהויה

אהיה
יהיה

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

לג' כלי נצח דז"א
יהוה
צב צבא
צבא

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

לג' כלי הוד דז"א
אזני
א צבאו צבאות
ארת

1 (יכרע גופו - ו' לגבי ה' - יר"א ח"א 589)

- א. א"ה בסידור הארוך (וביר"א ח"א 589) הנרנח"י אלו וגם כל הנרנח"י שהם בבחינת פנימיות דפנימיות כתובים שם הנרנח"י ההם בציוור חו"ב וחזו"ג, ולקמן בעזה"ת יתבאר הטעם. ועיין בפתח עינים דכ"א סוע"ד מ"ש ע"ז ע"ש. (עי' מע"א עמ' קל"ד).
- ב. א"ה בקצת סידורים המוחין אלו וכן כל המוחין דז" שמוות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג קנ"א דד' כריעות ודד' זקיפות כולם כתובים המוחין ההם על הנרנח"י וצ"ע. (עי' מע"א עמ' קל"ה. שע"ר ח"ב ש' ק"כ).

[גה.]

ומשם לחב"ד חג"ת דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דרחל, אות ה' אחרונה דהוי"ה, שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי היסוד דז"א^(א)

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

[נוק' העומדת באחורי היסוד]

י ה ו ה

[לחבר] י"ה ד[צלמי ה] מוחין עם ו"ה שהם תו"מ

יְוָד הַי' וְהַ ג' מ"ו

[למלאות י"ה ד[צלמי ה] מוחין, עם ו"ה שהם הכלים]

יְוָד הַי' וְיָן הַי'

להמשיך מילוי דע"ב זה (מ"ו) מאבא,

ג' כלי חכמה דז"א

ו[מ"ו נוסף] מחכמה דז"א לנוק' (שורש הב')^(ו)

יְוָד הַי' וְאוּ הַא

י יְהוּ יְהוּ יְהוּה

יְוָד הַא וְאוּ הַא

אֲבִגְדוֹזֶזֶתִי כָל

מִנְּסֵעֵפֶצֶקֶר שֵׁת

וע"י הארה זו, יכוין להמשיך הארת כ"ב אתוון מיסוד דאימא ש[ע"ג^(ד)] (ב)חב"ד דז"א,

[דרך ת"ת דז"א] לנוק' שהיא ה' אחרונה

א. עיין בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' דצ"ג ע"ד.

ומאידך, שעה"ב סוע"ב, ועי' תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה בספר. ועי' סידור היר"א ח"א עמ' 590-589, וסידור הרב הדא"ה עמ' 304, וספר עטרת מרדכי חלק ו' עמ' צ"ה ואילך.

○ עי' בא"ל ח"א דף ע"ג ע"ב, ד"ה הארת, כל ההמשכות כאן הם בגדר של "תני והדר מפרש". כל ההמשכות בפועל (לשורש הב'), הם בסוף תיבת ברוך ("יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך...").

לפי הרד"מ (הסידור שלנו), כל המשכה, לנוק'. לפי הרש"ש, המשכה לנוק' רק בסוף ("דרך").

◇ עפ"י שעה"ב, שהרי רק החג"ת דאי' נכנסו לכלי החב"ד דז"א. או שנכוין שזה בעט' היסוד דאי'.

מנצפך [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
ש[ע"ג] (ב)חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונלי

שייך, שייך דלת, שייך דלת יוד
שייך דלת יוד

ג"כ"ו יהוה

ושם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה
גי' ק"ל

ג"כ"ב יהוה יהוה יהוה

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב מתפשט בחג"ת דנוק')

יכוין להמשיך כל הארות אלו [כאן ההמשכות בפועל, מכתר דז"א (בא"ל הנ"ל)] דרך פנים
דמלכות דכתר דז"א (3), ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) [לשורש השני דנוק'].

ג"כ"ו יהוה (ה"ג - השפע) (ד)

גי' ע"ב יהוה (3) **יוד הא ואו הא** (7) פני' דמל' דכתר דז"א (3). פני' דמל' דחכמה (7).
גי' ק"ל **יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא** (8) אחוריים דמל' דחכמה (8).
הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך. [הורדת כל השפע הנ"ל מהשורש הב', לנוק' שבבריאה].

(*) יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכב ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא
ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות (סמיכות גאולה לתפילה) עם הארת החו"ג ליעקב ורחל,
[כדין] להעלותם לאחורי היסוד [דז"א] הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל ב"ע שהיו בבריאה.

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמול שלשום^(O)), וכל היכלי ב"ע (חדשים), ומם (נראה
שהיה וגם, ר"ה) הויו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות.
[להעלות (יר"א ח"א עמ' 590), שם כ' והם] [הנוק' של אתמול] ולהבר מלכיות דדת"י
(לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל),
לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג.

◇ עי' תו"ח דף צ"ז רע"א, ההוי"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. ההוי"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

✻ עפ"י שעה"כ, שכאן המש' לברי', ודרך עדיין באצ"י. אבל בסדור המודפס, כוונה זו לפני כוונת הדרך.

○ עי' שעה"כ דרו' ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

עי' כרם שלמה ח"ו דף קע"ט ע"ב.

אֶתָּה יֵא

להוריד י' דהוי"ה ולהעלות א דאהי"ה (◊)
 יכוין להמשיך הארת הג"ר דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר,
 דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת],
 עם ג"ר דצלמי המוחין שהם אל"ף ה"י דקס"א, עם הנרנח"י,
 לג"ר דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א.
 ובתחילה ימשיכם לחכמה דניקוד הנז' שהיא אות י' ומשם לבינה אות ה' ומשם [דרך
 הדעת (סידור ר"ה)] לו' ת"ת דניקוד הנז' [, ומשם למלכות ה' אחרונה]

להמשיך הארת הג"ר לחכמה שהיא אות י'

(עצמות)
אֶהיָה
יְהוָה

(עצמות)
אֶהיָה אֶהיָה
יְהוָה יְהוָה

(◊) (עצמות)
אֶהיָה
יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

ג' כלי חכמה דז"א י'
יוד ה"י ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

[ג.נ.] ומשם להמשיכם לבינה שהיא אות ה' (יכרע ראשו - י' לגבי ה' - יר"א ה"א 591)

(עצמות)
אֶהיָה
יְהוָה

(עצמות)
אֶהיָה אֶהיָה
יְהוָה יְהוָה

(הארה)
אֶהיָה
יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

ג' כלי בינה דז"א ה'
אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא
אלף ה"י יוד ה"י
או ה"י

◊ כנגד לאה, ע"י שע"ר ח"ב ש' ק"ו.

○ ע"י ענ"ה דף צ"ז סע"א, הקדמות הר"א משען על הכו"ז, עצמות החב"ד נשאר בחב"ד דז"א, והוא מעביר הארה לנוק'.

ומבינה [דרך הדעת] (◊) [לג' כלי ת"ת שהוא ו']

(הארה)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

(הארה)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

(הארה)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

ג' כלי ת"ת ו'

יִוֵּד הָאָוָא הָאָוָא
 יִיָּה יְהוָה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

ומתפארת לג"ר דמלכות שהיא ה' אחרונה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

חב"ד דנוק'

ולדחות החג"ת לחג"ת דנוק'

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יִוֵּד ה"י דקס"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יִוֵּד ה"י דקס"א

חג"ת דנוק'

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יִוֵּד ה"י דקס"א

ולדחות הנה"י לנה"י דנוק'

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יִוֵּד ה"י דקס"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יִוֵּד ה"י דקס"א

נה"י דנוק'

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יִוֵּד ה"י דקס"א

אה יה
אלף הי יה גי' ק"מ (ועוד כולל)

חיבור א"ה ד [צלמי ה] מוחין עם י"ה חו"ב
[למלאות א"ה דמוחין עם י"ה שהם הכלים]

אלף הי יוד הי גי' ק"מ [גר:]

להמשיך מילוי דקס"א מאימא

גי' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אה יה

ו[ק"מ נוסף] מבינה דז"א [דרך ת"ת ויסוד דז"א]
(לנוק') (◆)

לנוק'

א בג ד ה ו ז ח ט י כל
מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

וע"י הארה זו (א"ה דקס"א), יכוין להמשיך לנוק'
כ"ב אתוון עצמם מ[יסוד דז"א, מכח]
ג"ר דמוחין הנז' הרמוזים בא"ת של אתה

מנצפך

וה"ג עצמם הרמוזים בה' של אתה

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה

יהוה יהוה

ה"ח
יהוה יהוה
יהוה

יהוה יהוה

והאררת ה"ח (גורם לנוק' להתפשט לצדדים,
כנגד אחורי נו"ה דז"א)

מ"ו דכריעה א', וק"ם דכריעה ב'
גי' מקו"ם

ההההה
ווווו

להמשיך לנוק' הוי"ה בהכאה
גי' מקו"ם

("כל הקובע מקום לתפילתו, אלהי אברהם בעזרו")

להעלות (○) ולחבר המלכיות דחח"ן בג"ה שלה בחח"ן בג"ה דשורשי פרצופה, כנגד אחורי
נצח והוד דפרצוף חכמה דכתר דז"א דאצילות, דניקוד הנז'

◆ עיין שע"ר ח"ב ש' קי"ז.

○ עיין שע"ר ח"ב ש' קמ"ה. הנוק' כבר עלתה לאצילות, עכשיו עולה עליה קטנה נוספת
בתוך האצילות.

(א) ומשם לחב"ד חג"ת דפנים דאחור דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה) [דנה"י] דבינה
דרחל נוק' דז"א (שורש הב', מאחורי יסוד דז"א) אות ה' אחרונה [נז:]

אֱהִיָּהּ יְהוָה	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ יְהוָה יְהוָה	אֱהִיָּהּ יְהוָה
אֱהִיָּהּ יְהוָה	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ יְהוָה יְהוָה	אֱהִיָּהּ יְהוָה
וַיֵּן הַיְי דע"ב	וַיֵּן הַיְי דע"ב <hr style="width: 50px; margin: 0 auto;"/>	וַיֵּן הַיְי דע"ב

[הורדת השפע לנוק' שכבריא] (◇)

יכוין להעלות המלכיות די"ס דפנים דאחור דרחל לאצילות.
ולחבר המלכיות דדת"י דפנים דאחור דחכמה דכתר [דנה"י דבינה] דרחל, כנגד אחורי
היסוד דפנים דאחור דניקוד הנז' דז"א דאצילות.
גם להעלות (מהיסוד לת"ת) ולחבר המלכיות דז"ק דכתר דאחור דאחור [דנה"י דבינה]
דרחל, בז"ק דכתר דשורשי פרצופה (שורש הב'), כנגד ב"ש ת"ת דת"ת דז"א דאצילות
דניקוד הנז'

לחבר ו"ה דע"ב דזקיפה א' עם י"ה דקס"א דכריעה א'
(כריעה א') (זקיפה א')
וַיֵּן הַיְי וַיֵּן הַיְי

זקיפה ב' א"י להעלות א דאה"ה ולחברה עם י דהוי"ה
יכוין להמשיך [הארת ה] ג"ר דפנים (יש"ס) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר,
דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דיש"ס) [דישסו"ת],
עם ג"ר דצלמי המוחין שהם יו"ד ה"י דע"ב, עם הנרנח"י,
לג"ר דפנים דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דז"א.
ובתחילה ימשיכם ליו"ד חכמה דניקוד הנז', ומשם לבינה ה' ומשם [דרך הדעת] לת"ת
אות ו' [, ומשם למלכות ה' אחרונה]
א. א"ה בסדור הארוך הנרנח"י אלו הנמשכים לנוק' וכן כל הנרנח"י הנמשכים לנוק' בד' כריעות
ובד' זקיפות שהם בחו"ב וחזו"ג דדעת דכתר אין כתובים שם הנרנח"י בפרטות לנוק' רק כתוב
שם: ומשם לחב"ד חג"ת דנוק' וכו'.
◇ עיין סידור היר"א ח"א עמ' 593. ועיין תו"ח דף צ"ו ע"ב. ועיין עטרת מרדכי חלק ו' עמ'
צ"ה ואילך.

ג"ר דיש"ס לחכמה אות י

(עצמות)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

(עצמות)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

ג' כלי חכמה דז"א י'

יְוָד הִי וְאֵן הֵא

י יֵה יְהוּ יְהוּה

יְוָד הֵא וְאֵן הֵא

(עצמות)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

ומזשם לג' כלי בינה שהיא אות ה' (זקיפת ראשו - י' לגבי ה')

[ג.ח.]

(עצמות)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

(עצמות)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

ג' כלי בינה דז"א ה'

אֵלֶּף, אֵלֶּף הֵא, אֵלֶּף הֵא יוֹד, אֵלֶּף הֵא יוֹד הֵא

אֵלֶּף וְהֵא יוֹד וְהֵא

אֵלֶּף

(הארה)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

ומבינה [דרך הדעת] לג' כלי ת"ת שהוא ו'

(הארה)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

(הארה)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

ג' כלי ת"ת דז"א ו'

יְוָד הֵא וְאֵן הֵא

י יֵה יְהוּ יְהוּה

יְוָד הֵא וְאֵן הֵא

(הארה)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְוָד הִי דע"ב

ומשם לג"ר דרחל דפנים דאחור

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

וַיֵּן הֵי דע"ב

וַיֵּן הֵי דע"ב

וַיֵּן הֵי דע"ב

חב"ד דנוק'

(א) ולדחות החג"ת לחג"ת דנוק'

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

וַיֵּן הֵי דע"ב

וַיֵּן הֵי דע"ב

וַיֵּן הֵי דע"ב

חג"ת דנוק'

ולדחות הנה"י לנה"י דנוק'

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱוֹהִי־וְהוֹי אֱוֹהִי־וְהוֹי
יְוֹהִוֹוְהוֹי יְוֹהִוֹוְהוֹי

אֱלֹהִים
יְהוָה

וַיֵּן הֵי דע"ב

וַיֵּן הֵי דע"ב

וַיֵּן הֵי דע"ב

נה"י דנוק'

⊠ להעלות ולהבר המלכיות דחח"ן בג"ה דפנים דאחור דחכמה דכתר [דנה"י] דבינה דרחל, בחח"ן בג"ה דשורשי פרצופה כנגד אחורי הנו"ה דז"א דניקוד הנו'.

⊠ ולהעלות כל המלכיות די"ס דכתר דפנים דאחור דרחל, ולהתחבר בי"ס דכתר דשורשי פרצופה שהם כנגד ב' שלישי ת"ת דז"א דניקוד הנו'.

א. א"ה בסידור הארוך לא כתוב שם ולדחות החג"ת בחג"ת דנוק' והנה"י בנה"י דנוק', וגם מ"ש בזקיפה ב' ולדחות החג"ת בחג"ת דנוק' והנה"י בנה"י דנוק', וכן בכל שאר הכריעות והזקיפות אין כתוב שם דחיות בנוק' כלל רק הדחיות דז"א דוקא. וגם בסידור הקצר לא כתוב הדחיות בנוק' רק בברכה א' בכריעה ב' ובזקיפה ב' דוקא. ונ"ל כי כל זה מאהבת הקיצור, אמנם הכונה לא תשתנה כלל יען כי כמו שיש דחיות בכל הכריעות שניות והזקיפות שניות דז"א, כן מוכרח לכוין כ"ז בנוק'. ובסידור הקצר כתבו בברכה א' ומינה לשאר, ואף בזאת אני לא השיגה ידי לכתוב בסידור הזה הדחיות דנוק' בכל שאר הכריעות והזקיפות רק סידרתים למטה לעורר את המעיין והבוחר יבחר וא"ש את"מ.

[היי"ן: ובסידורנו סידרנו כל הדחיות בכל הד' כריעות וזקיפות.]

⊠ עיין שע"ר ח"ב ש' קמ"ה. הנוק' כבר עלתה לאצילות, עכשיו עולה עליה קמנה נוספת בתוך האצילות.

[נה:]

להעלות ולחבר המלכיות דכחב"ד דכתר דאחור דאחור דרחל, בחב"ד דכתר דשורשי
פרצופה נגד שלישי עליון ת"ת דת"ת דז"א דניקוד הנז'

לחבר י"ה דע"ב דזקיפה ב' עם א"ה דקס"א דכריעה ב'

(כריעה ב') (זקיפה ב')

אלף ה' יוד ה'

אח"כ חוזרין ומסתלקים מהז"א [כל] המוחין דיש"ס וג"פ עילאין [דנה"ל] דתבונה, ונשאר
הו"ק דק"ש בחב"ד חג"ת שלו

אלהינו
תקנה
בעל התפילות
המחזיקות

פנימיות דחיצוניות

יוד ה' ואו ה' אימא

אל יוד ה' ואו ה'

אל שבאלהינו גי' ייא"י דס"ג.

יוד ה' ואו ה' גי' ל"ב לאור מקיף (א)

דל"ב נתיבות חכמה (דאימא), שהם ח' ספירות
בחה"ת נהי"ם וכלולים בחכמה,
וכל אחת כלולה מחו"ב חו"ג.

יוד ה' ואו ה' מילוי דס"ג אור מקיף דז"א.

י ה ו ה (פנימי) יוד הא ואו הא (ז"א)

הוי"ה פשוטה אור פנימי, דז"א [שהוא] שם מ"ה.
ושניהם [כ"ו ומ"ה] גי' הינ"ו דאלהינו כמספר ע"א
סנהדרי גדולה שבאימא (שער"ר ח"ב ש' קכ"ב).

אותיות נ"ו דאלהינו הם המקיף דעטרא דגבורה
דדעת [תחתון] דז"א, הנמשך מכתף שמאלית דא"א

גם נ"ו דאלהינו הוא מקיף עליון (מדין לבוש)
דמצד אימא שהוא מקיף על ד' מקיפי התפילין

פנימיות דפנימיות

יוד ה' ואו ה' אימא

אל יוד ה' ואו ה'

אל שבאלהינו גי' ייא"י דס"ג

פנימיות דחיצוניות

6 בחינות מקיפי תפילין

(עיי' ש' מאמרי רשב"י דף נ"ד סע"א)

1. חב"ד דאו"א בפנים.
 2. יוצא החוצא, מתלבש בת"ת ויעשה כתר לז"א.
 3. נה"י דאו"א בפנים.
 4. נה"י דאו"א יוצא החוצא.
 5. בתוך ראש דז"א.
 6. קוצא דשערי מכה ב (5) ומוציא החוצא, דרך המצח דז"א, את (6), והם מקיפי התפילין דז"א.
- בחינה זו (6), יש בה 6 בחינות מוחין (רמוז בו' דואלוהי יעקב).

וְאֱלֹהֵי

(ו' דואלהי - דעת המזווג - ב' עטרין)
(שע"ר ח"ב ש' ע"ז)

תקין
בעל היכולת
המחות סולם

פנימיות דחיצוניות

יִוֵּד הָאֵל וְאֵל הָאֵל דַּעַת הַמְזוּוּג

יִוֵּד הָאֵל וְיִוֵּד הָאֵל אֱלֹהֵי גִי' מ"ו.

ו' דואלהי, ו' פעמים ו' גי' אל"ה דואלהי,

ועם י' דאלהי גי' מ"ה ע"ה,

והוא הדעת המזווג לאו"א.

פנימיות דפנימיות

יִוֵּד הָאֵל וְיִוֵּד הָאֵל אבא

יִוֵּד הָאֵל וְאֵל הָאֵל דַּעַת הַמְזוּוּג

יִוֵּד הָאֵל וְיִוֵּד הָאֵל מ"ו גי' אלהי

להמשיך [ממוח גבורות דאבא] (4) מילוי
דע"ב זה יו"ד ה' ו' ללא היוצאת מהארת

עטרת יסוד דאימא [העומדת] באחורי ז"א,

באחורי העורף (ממוח גבורות) (א) דאבא

אֲבוֹתֵינוּ

[נצח]

(זיווג רענון דאו"א)

פנימיות דפנימיות

כללות ד' מוחין הנמשכים באלהי אברהם וכו'

ויכוין למסור עצמו עתה על קידוש ה' (יכוין כאן עבור ג' המסלולים)

סקילה י' א' ולייחדם ע"י א' יוֹד הָאֵל וְיִוֵּד הָאֵל ע"ב

שריפה ה' ד' ולייחדם ע"י ה' יוֹד הָאֵל וְאֵל הָאֵל ס"ג

הרג ו' נ' ולייחדם ע"י י' יוֹד הָאֵל וְאֵל הָאֵל מ"ה

חנק ה' י' ולייחדם ע"י ה' יוֹד הָאֵל וְו הָאֵל ב"ן

ולעלות נשמתו [וחייתו] עם נשמת זו"ן, למ"ן לאו"א.

ולזווג או"א דפנימיות

אֵי הָהִי הָהִי

להאיר במוחין דאבא (י"ס), ובג' פרקין עילאין דמוחין דאימא

חיצוניות דפנימיות (כלים אמצעיים)

למסור עצמו עק"ה (כנ"ל), ולעלות נר"ן שלו עם נר"ן דזו"ן, לפרצוף אמצעי דנה"י דאו"א.

ולזווג הפרצוף האמצעי ההוא דאו"א (ב)

אֵי הָהִי הָהִי

ולהמשיך צלם דמוחין עם נרנח"י ד[אור פנימי ו] מקיף. [דהיינו]

א. עיין מאמרי רו"ל ד"ו ע"א והנ"מ ד"ד ע"ג ד"ה כל המהלך ד' אמות ותבין.

ב. א"ה עיין בס' עלי נהר דט"ו ע"ד אות נ' כתב וז"ל: וצריך שתדע אעפ"י שבסידור הקצר כתוב כל הכונה במקום שרומזת באלו ג' תיבות אלהינו ואלהי אבותינו [שהכלי שהוא מצד אימא נרמז באלהינו שהוא אימא ונשמתו נרמז בו' דואלהי שהוא הז' א הנק' ו'], מ"מ אין [לכוונם] [לכוין] להמשיך בחינות אלו עד שיעשה הזווג במלת אבותינו עיש"ב. ולפיכך סידרתם כאן להקל על מכוין וא"ש את"מ.

יא"ה

(א) להמשיך כלי ד[פנימי ו]מקיף דכתר דז"א מחצי תחתון דכלי אמצעי דתפארת דאימא. ולהמשיך אור נשמת ד[פנימי ו]מקיף דכתר דז"א מחצי תחתון דכלי אמצעי דתפארת דאבא

פנימיות החיצוניות

כללות ד' מוחין מקיפים [דהיינו],

מקיף דעטרא דחסדים דדעת [תחתון] דז"א הנמשך מכתף ימין דא"א, הנרמז בנ"ו דאבותינו, והתחברות ב' מקיפים דב' עטרין הם הוי"ה אלהי"ם

יאהלוההים ג' יב"ק.

גם נ"ו דאבותינו מקיף עליון דמצד אבא המקיף, ע"ג המקיף דאימא שהוא מקיף על ד' מקיפים דתפילין.

למסור עצמו עק"ה (כנ"ל), ולהעלות נרנח"י שלו עם הזו"ן למ"ן לאו"א, (ב) ולזווגם בבחינת המקיפים שלהם (חג"ת דאו"א (2))

זיווג מקיפי או"א

[נצט:]

איהיהיה

יוד הי ואו הי
אימא

יוד הי וין הי
אבא

יוד הא ואו הא
דעת המזווג לאו"א

להמשיך ג' מקיפים שהם ג' מילויי ס"ג הנמשכים מזיווג דמקיפי או"א הנז"ל מחג"ת דאימא. [דהיינו], להמשיך המקיף דחו"ב, ותרין עטרין דדעת עליון, ומקיפי חו"ג דדעת תחתון דז"א הנמשכים מכתף שמאל וימין דא"א, הנרמזים בנ"ו דאלהינו ובנ"ו דאבותינו, [ודעת תחתון (6)]

יוד הי ואו הי (6-אלהי אברהם) **יוד הי ואו הי** (6-אלהי יצחק)
(חכמה (1), וחסדים דדעת עליון (א3)) (בינה (2), וגבורות דדעת עליון (ב3))

יוד הי ואו הי (6-ואלהי יעקב)
(חו"ג דדעת תחתון (4-5), ודעת תחתון (6))

[וגם] להמשיך מקיף א' מאימא (בית) ע"ג ד' מקיפים הנז' (קלפים), ומקיף מאבא (אין בגשמיות), ע"ג מקיף דאימא. [וגם] מקיף דקוצא דשערי דא"א, [ועד] אחורי העורף דז"א

א. עיין בנ' [ע"ח], ש' מוחין דצלם פ"ז. [היי"ן: כוונתו על ע"ח ש' י"ז דף ק"ה ע"ג ד"ה כלי. ועיין עוד שמן ששון דף פ"א סע"ב, ובספר וערך הכהן דף מ"ב ע"א אות כ"ז וירווח לך].
ב. א"ה עיין בנה"ש דכ"ה ע"א וז"ל: ואלו יוצאים מזיווג או"מ דאו"א ואינם הל"מ דצלם, אמנם שני צלמי המו' דאו"פ דחב"ד דאו"א כולם נמשכים בק"ש ושני צלמי המוחין דאו"מ הנמשך מחג"ת דאו"א נמשכים בברכת אבות, עכ"ל.

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

תקין בעל המלות והכתובות מילש

חיצוניות דפנימיות (כלים אמצעים)

[פנימים ו] מקיפים דאו"א דחח"ן

אֱלֹהֵיהָ אֱלֹהֵיהָ

יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵיהָ אֱלֹהֵיהָ

יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵיהָ אֱלֹהֵיהָ

יְהוָה יְהוָה

לחח"ן דפרצוף אמצעי דחכמה דכתר

דנה"י דבינה דחיצוניות דפנימיות

דמ"ה וב"ן דז"א

[ס.] פנימיות דחיצוניות

מקיפין דתפלין דחח"ן דחכמה.

6 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפי חג"ת [דאו"א].

2 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפים שבתפארת.

5 ד, מהב"ד הפנימיים.

י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה"י ואו ה"י - אל מקיף דחסד דאימא

מחוץ למצח דז"א מקיף לחכמה דז"א.

1 עטרא דחסדים דדעת עליון.

2 וג' יודין שקבל מהב"ד דמקיפים שבת"ת,

לחח"ן דפרצוף החיצון דז"א.

י [מחכמה דחכמה ל] חכמה דז"א.

י [מחכמה דבינה ל] חסד דז"א.

י [מחכמה דחסדים ל] נצח דז"א.

י [מחכמה דגבורות ל]

לתרין תפוחין וחוטמא (חב"ד) דנוק'.

1 [מחכמה דגבורות ל]

לשפה העליונה, נצח דפה דז"א.

6 ד, מנקב ימין דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י

דז"א, פסיעה למלכות [שבן].

פנימיות דפנימיות

פ"ת דנצח דאבא (א)

אֱלֹהֵיהָ

יְהוָה

ב

יוד ה"י ויו ה"י

פ"ע דנצח דאימא (ב)

אֱלֹהֵיהָ

יְהוָה

[זה קודם יכוין]

א

ג' כלי חכמה דז"א

יוד ה"י ואו הא

י יי יהו יהוה

יוד הא ואו הא

להמשיך [ממוח חכמה דאבא] (1) מ"ו

יוד ה"י ויו ה"י ללאה היוצאת מהארת

עטרת יסוד דאבא [הדבוקה] ביסודו [של

אבא] [ממוח חכמה דאבא]

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דחסד

דז"א ולחברם עם פ"ת דנצח דאבא

ועי"כ נעשה חכמה דמ"ה דז"א מג"פ.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דחסד

דז"א ולחברם עם פ"ע דנצח דאימא

ועי"כ נעשה חכמה דז"א דב"ן מג"פ.

אלהי יצחק

תקין בעל היכולת והכחות כולם

חיצוניות דפנימיות (כלים אמצעים)

[פנימים ו] מקיפים דאו"א דבג"ה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

לבג"ה דפרצוף אמצעי דחכמה דכתר
דנה"י דבינה דחיצוניות דפנימיות
דמ"ה וב"ן דז"א.

פנימיות דחיצוניות

מקיפין דתפילין דבג"ה דבינה.

⑥ יוד ה' ו'או ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].

② יוד ה' ו'או ה' דמקיפים שבתפארת.

⑤ ד, מחב"ד הפנימיים.

י מקוצא דשערי דא"א.

⑥ יוד ה' ו'או ה' - אל מקיף דגבורה דאימא

מחוץ למצח דז"א מקיף לבינה דז"א.

① עטרא דגבורות דדעת עליון.

② וג' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת,

לבג"ה דפרצוף החיצון דז"א.

י [מבינה דחכמה ל] בינה דז"א.

י [מבינה דבינה ל] גבורה דז"א.

י [מבינה דחסדים ל] הוד דז"א.

י [מבינה דגבורות ל]

לחג"ת דנוק'.

① [מבינה דגבורות ל]

לשפה התחתונה, הוד דפה דז"א.

⑤ ד, מנקב שמאל דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י

דנוק', פסיעה למלכות דמלכות.

פנימיות דפנימיות

פ"ת דהוד דאבא (א)

ב

אהיה
יהוה

יוד ה' ו'לו ה'

פ"ע דהוד דאימא (ב)

[זה קודם יכוין]

א

אהיה
יהוה

ג' כלי בינה דז"א

אלף, אלף הא, אלף הא יוד,

אלף הא יוד הא

אלף הא יוד הא

אהיה

להמשיך [ממוח בינה דאבא] (2) מ"ו

יוד ה' ו'לו ה' ללאה היוצאת מהארת

עטרת יסוד דאימא [הדבוקה] (ש) ביסודה

(ממוח בינה דאבא)

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ

דגבורה דז"א ולחברם עם פ"ת דהוד

דאבא ועי"כ נעשה בינה דז"א מג"פ.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דגבורה

דז"א ולחברם עם פ"ע דהוד דאימא

ועי"כ נעשה בינה דז"א מג"פ.

ואלהי יעקב

תקוף בעל היכולת והכוונת טוֹלֵם

[ס:]

פנימיות דחיצונית

מקיפין דתפילין דדת"י דדעת
ו' דואלהי היא הדעת עצמה. גם הוא כנגד
ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון
וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

6 יוד ה' וואו ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].

2 יוד ה' וואו ה' דמקיפים שבתפארת.

5 ה' מחב"ד הפנימיים.

י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה' וואו ה' - אל מקיף דת"ת דאימא

מחוץ למצח דז"א מקיף לדעת דז"א.

1 חו"ג דדעת תחתון, ודעת תחתון.

2 וג' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת,

לדת"י דפרצוף החיצון דז"א.

י [מחו"ג דחכמה ל] דעת דז"א.

י [מחו"ג דבינה ל] תפארת דז"א.

י [מחו"ג דחסדים ל] יסוד דז"א.

י [מחו"ג דגבורות ל]

לנה"י דנוק'.

1 [מחו"ג דגבורות ל]

לשון, יסוד דפה דז"א.

5 ה' מבין ב' נוקבין, לחח"ן בג"ה דת"י

דדעת המחבר זו"ן, פסיעה למלכות שבו.

פנימיות דפנימיות

פ"ת דיסוד דאבא^(א)

אוהויהו אוהויהו

ויהויהו ויהויהו ב

יוד ה' ו'ו ה' ה'

פ"ע דיסוד דאימא^(ב)

אהיה אהיה

[זה יכוין קודם]

יהיה יהיה א

ג' כלי דעת דז"א

יוד ה' ו'ו ה' ה'

יוד ה' וואו ה' ה'

יוד ה' וו ה' ה'

⁽²⁾ להמשיך [ממוח חסדים דאבא] (3) מ"ו

יוד ה' ו'ו ה' ללאה היוצאת מעטרת

יסוד דאבא הדבוקה ביסוד דאימא (ממוח

חסדים דאבא)

חיצונית דפנימיות (כלים אמצעים)

[פנימים ו] מקיפי דת"י דאו"א

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהיה יהיה יהיה יהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהיה יהיה יהיה יהיה

אוהויהו אוהויהו אוהויהו אוהויהו

ויהויהו ויהויהו ויהויהו ויהויהו

לדת"י דפרצוף אמצעי דחכמה דכתר

דנה"י דבינה דחיצונית דפנימיות

דמ"ה וב"ן דז"א

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דתפארת דז"א ולחברם עם פ"ת דיסוד דאבא ועי"כ נעשה דעת דז"א מג"פ.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דתפארת דז"א ולחברם עם פ"ע דיסוד דאימא ועי"כ נעשה דעת דז"א מג"פ.

ג. עיין בש' המצות דמ"ח ע"ב.

האל

פנימיות דפנימיות

לעשות י"ג תיקוני דיקנא מהארת החב"ד
 המאירים דרך פי היסוד דאימא ומאירים
 בתיקון א'

דעת

אל שדי אל הב' כלול בו.

חכמה

אל יהוה אל יהוה

בינה

אל אדני אל אדני

רחום, וחנון, ארך, אפים, ורב-חסד,
 ואמת, נוצר-חסד, לאלפים, נושא-עון,
 ופשע, וחטאה, ונקה.

חיצוניות דפנימיות

להמשיך אור מאור פנימי דאימא למ'
 תיקוני דיקנא דז"א שהם ט' הויות.
 ל"ו אותיות גי' הא"ל

יהוה ארך **יהוה** אפים **יהוה** ורב חסד

יהוה נושא עון **יהוה** ופשע **יהוה** ונקה

יהוה פוקד **יהוה** על שלשים **יהוה** ועל רבעים

פנימיות דפנימיות

יכוין להעלות לאה [דאחוריים (5)] לכנגד שורשה [שהיא מלכות דתבונה (4)] אחורי הדעת
 [דז"א]. ולהאיר לה [למלכות דתבונה (4)] מג"ר דגדלות [חב"ד דאימא, שבאו בג' אלהי, ועי"ז תוכל
 אותה מלכות (4)] לתקן דעת שלה [של לאה דאחוריים (5)]

גם יכוין לדחות מוחין דקטנות ק"ך [צירופי אלהי"ם] לגרון דפרצוף אמצעי

אלף למד הי' יוד מם **אלף למד הה יוד מם**

אלף למד הא יוד מם **אלף למד הא יוד מם**

[לגרון דפרצוף אמצעי]

להאיר מחמש אל לחמש אלהי"ם דקטנות דעיבור וניקה

דעת

אל שדי

חכמה

אל יהוה אל יהוה

בינה

אל אדני אל אדני

אלהים אלהים אלהים
 אלהים אלהים

[להאירם ולמתקם ולהסיר ולבטל אחיות החיצונים מן הגרון. נה"ש דף כ"ח סוף ע"ג]

לדחות פרקין אמצעיים דאימא לגרון דפנימי

אהיה

יהוה

בינה

אלף הי יוד

אלף הי יוד

אלף הא יוד

אלף הה יוד

אהיה

יהוה

גבורות

אלף הי וו

אלף הה וו

אלף הא וו

אלף הה ואו

אהיה

יהוה

חסדים

אלף הי וו הי

אלף הה וו הה

אלף הא וו הא

אלף הה ואו הה

אהיה

יהוה

חכמה

יוד הי ויו

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

[לגרון דפרצוף פנימי]

ומאירים הג' הויות דגדלות בג' מוחין דקטנות ונעשים ג' יב"ק

יאהלוההים יאהלוההים
 יאהלוההים

[ואז מתמתקים ומתבררין המוחין אלו דקטנות. נה"ש דף כ"ח סוף ע"ג]

[סא:]

הַגְדוֹל

פנימיות דפנימיות

כ' צירופים

לדחות קו ימין דמוחין דקטנות (מהגרונן), לחסד

אֱהִיָּהּ^(א)

יְהוָה

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

אלף למד הי יוד מם

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה

אֱלֹהִים

אלף למד

לדחות החסד דמו' דאימא (מהגרונן), לחסד דז"א

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי חסד דז"א^(ב)

א, אל, אלו, אלוה

אֱלֹהִים

אלף למד

ולדחות הנצח (מהחסד), לנצח דז"א

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי נצח דז"א^(ג)

יְהוָה

צ צב צבא

צבא

לחזור ולהוציא אור החזור דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי דחסד דז"א.

^(ד) ולהעלותו כנגד פרק ראשון דחסד

והגרונן דז"א, לבנות ולתקן חסד ונצח דלאה

א. א"ה ובקצת סידורים אין כתובים הנרנח"י אלו במוחין דקטנות כלל, ובסידור הקצר כתובים

שם בג' מקומות שהם במלות הגדול הגבור והנורא כמש"ל שנמשכין בג' מלות אלו לחג"ת,

אבל בירידתן לב' שלישי תפארת ולנה"י אין כתוב שם הנרנח"י ההם ואולי סמכו על המעיין

כן נלע"ד.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דנצח עם פ"ת דחסד דז"א לחברו עם פרק אמצעי דנצח

דאימא ועי"ז נעשה ספירת חסד דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב' פרקין תתאין דנצח דז"א לחברו עם פ"ת דנצח דאימא ועי"ז

נעשה ספירת נצח דז"א כלולה מג"פ.

ד. א"ה ר"ל פרק אמצעי להעלותו לפרק עליון ופרק עליון להעלותו לגרון דז"א. עיין בע"ח ש'

יעקב ולאה פ"ה.

פנימיות דפנימיות

להמשיך דרך מחיצות^(א) יסוד דאימא
חסד ראשון, לחסד דז"א

יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלוה
אלף למד

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים) [סב.]

^(א) להמשיך חסד [ונצח] דאו"פ דאו"א,
לחסד דפרצוף הפנימי דחיצוניות
דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

הַגְבּוֹר

פנימיות דפנימיות

לדחות הגבורה דמו' דאימא (מהגרונ), לגבורה

אֱהִיָּה
יְהוָה
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

לג' כלי גבורה דז"א^(ב)

יְהוָה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה יְהוָה

כ' צירופים

לדחות קו שמאל דמו' דקטנות (מהגרונ), לגבורה

אֱהִיָּה
יְהוָה
אֱהִיָּה
יְהוָה

אלף למד הה יוד מם

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה יְהוָה

○ עי' פאת השד"ה ח"ב דף ש' ע"ב. וכן באתי לגני ח"א דף פ"ב סע"ב, בענין התפשטות בצלם, מחיצות.

א. א"ה הב' צלמי המוחין אלו דאו"פ הגדלות דאו"א דחיצוניות דפנימיות אלו, דע כי בק"ש נכנסו כולם בחב"ד דז"א ועתה בהגדול הגבור והנורא נדחין המוחין דחג"ת לחג"ת דז"א. ונלע"ד כי צריך לכיין גם לדחות עם החג"ת הנז' גם הנה"י שהם בחב"ד כנו' ולא שישאיר הנה"י שם בחב"ד עד מלת טובים, רק בטובים נדחין הנו"ה לנו"ה ר"ל הנו"ה שהם בחו"ג דז"א ולא בחו"ב וכג"כ היסוד שנתקן בקונה הכל ר"ל שהאור שלו עומד בת"ת ועד שנתקן היסוד אז יורד האור הנו' ליסוד וכ"ז פשוט רק לעורר את המעיין דוקא.

ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות פ"ע דהוד עם פ"ת דגבורה דז"א לחברו עם פרק אמצעי דהוד דאימא ועי"ז נעשה ספי' גבורה דז"א כלולה מג"פ.

[סב:] ולדחות ההוד (מהגבורה), להוד דז"א

פנימיות דפנימיות

להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא גבורה

דחסד, לגבורה דז"א

יהוה

לג' כלי גבורה דז"א

יהוה

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יהוה

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך גבורה [והוד] דאו"פ דאו"א

לגבורה דפרצוף הפנימי דחיצוניות

דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

יהוה יהוה
 יהוה יהוה

אהיה
 יהוה

אלף הי יוד^(א)

אלף הי יוד

אלף הא יוד

אלף הה יוד

לג' כלי הוד דז"א^(ב)

אדני

א צבאו צבאות

ארת

לחזור ולהוציא או"ח דמוח דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי דגבורה דז"א.

להעלות כנגד פרק ראשון דגבורה והגרונ

דז"א. לבנות ולתקן גבורה והוד דלאה

והנזרא

פנימיות דפנימיות

לשליש עליון כלי דתפארת דז"א^(ג)

יוד הא ואו הא

כ' צירופים

לדחות קו אמצעי דמוחין דקטנות (מהגרונ),

לתפארת דז"א

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אוהויהו אוהויהו

ייהויהו ייהויהו

אלף למד הא יוד מם

אלף למד הא יוד מם

א. א"ה בסידר הארוך אין כתוב שם המוחין אלו ולא מוחין אחרים וזולת המוחין דז' שמות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג וקנ"א בד' כריעות וזקיפות אין עוד מוחין כלל וכלל ועיין בס' עלי נהר דס"ז ע"א אות נ'.

ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דהוד דז"א לחברו עם פ"ת דהוד דאימא ועי"ז נעשה ספ"י הוד דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה צריך לכוין להמשיך לשליש עליון דתפארת דז"א דוקא שהוא בכלי הפנימי דז"א והוא שם מ"ה.

פנימיות דפנימיות

לחזור ולהוציא או"ח דמוח דפרק עליון
(כתף) ופרק אמצעי דתפארת דז"א.
להעלות כנגד פרק ראשון דתפארת והגרון
דז"א. לבנות ולתקן תפארת ויסוד דלאה

להמשיך [י"ה] (O) דרך מחיצות יסוד
דאימא [ו"ה בלי מחיצות] ת"ת דחסדים,
לתפארת דז"א

יהוה

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

לדחות תפארת דמוחין דאימא (מהגרונ),

לתפארת דז"א

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה וואו הה אלף הה וואו

לג' כלי תפארת דז"א (X)

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

ולדחות היסוד (מהתפארת), ליסוד דז"א

אוהויהו אוהויהו

יהוהוהו יהוהוהו

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה וואו הה אלף הה וואו

לג' כלי יסוד דז"א (2)

יאהדונהי

שיין, שיין דלת, שיין דלת יוד

שיין דלת יוד

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך תפארת ויסוד דאו"פ דאו"א
לתפארת דפרצוף הפנימי דחיצוניות
דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהוה יהוה יהוה יהוה

גם יכוין בו' דוהנורא להמשיך אור גדול מיסוד דאבא הארוך [שבדעת דז"א, להאיר]
בתפארת דז"א [צ"ל לת"ת דז"א], כדי לבנות פרצוף דנוק' (באל עליון)

- עי' באתי לגני ח"א דף פ"ג סע"ב, ב"ש תחתונים דת"ת מגולים (בלי מחיצה).
- א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דיסוד דז"א עם פ"ת דת"ת דז"א לחברו עם פרק אמצעי דיסוד דאימא ועי"ז נעשה ת"ת דז"א כלולה מג"פ.
- ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דיסוד דז"א לחברו עם פ"ת דיסוד דאימא ועי"ז נעשה יסוד דז"א כלול מג"פ.

[ק:]

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְנִ

להוריד ו' דהוי"ה ולהעלות נ' דאדנ"י.

להמשיך ו"ק דאחור (אימא) דאחור (אח'), ודאחור (אימא) דפנים (פנים), דחסדים דדעת דכתר דבינה (או דחכמה) דנה"י דישסו"ת, עם צלמי המוחין שהם יו"ד ה"א דקמ"ג עם הנרנח"י, לחב"ד חג"ת דז"א דניקוד הנו"ו ו"ק דאחור דאחור ודאחור דפנים דחסדים דדעת דכתר לחב"ד דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי בינה דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי דעת דז"א
 יוד הי ויו הי
 יוד הי וואו הי
 יוד הה וו הה

לג' כלי חכמה דז"א
 יוד הי וואו הא
 י' יה יהו יהוה
 יוד הא וואו הא

ולדחות הנה"י דאח' דאח' ודאח' דפנים דחסדים דדעת דכתר לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי גבורה דז"א
 י' יהוה
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוד הא וואו הא
 י' יהו יהוה
 י' יהוה

לג' כלי חסד דז"א
 א, אל, אלו, אלוה
 אלוה
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לו' שחב"ד לא דוקא, אלא לו' בראש ז"א. וכן לו' שה"כ כ"ט ג' הנו"ל יסוד דבינה אשר עומד בראש ז"א ע"ש.

ובלשון שה"כ יש לדקדק. שכ' צריך שתדע כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיות כנו' ומתחלקות בו בג' קוין שלו, ואח"כ בד"ה וכבר וכו' כתב כי הי"ש עולמות הגז' ה"ס הכ"ב אתוון עצמן וכולם נתונים תוך היסוד דאי' בהיותה מלובשת תוך החזה דז"א וכו' וכו'. וצ"ל מה הכונה שז"א נעשה ע"י הכ"ב אתוון ואנחנו יודעים שכל פר' מפר' ז"א הוא נעשה מאנ"ך. האם מכנה את האנ"ך בשם כ"ב אתוון, או שהאנ"ך נתקנים ונעשים פר' ע"י כ"ב אותיות, ואז צ"ל מה הם בחי' האותיות שע"י נתקן פר' המו' דז"א ומהיכן באו.

והנה רז"ל כתב במבו"ש ש"ב ח"ב פ"ז ונבאר ענין האותיות שהם הכלים והם הם החו"ג שגמשכים בטיפת הזכר להוליד את הולד להיותו נוצר על ידיהם ציור איבריו והם הם הכ"ב אותיות ואלו הכ"ב אותיות הם בחי' הכלים דאו"א וזו"ן כי החו"ג הם הכ"ב אותיות ונכנסים באו"א ומהם מצטיירים הכלים דאו"א פו"א ומשארית החס' שהם שאר האותיות נוצרים הכלים דזו"ן עכ"ל. ובע"ח של"ה פ"ג כרו"ל כל הכלים כולם השאור שבעיסתן הם כ"ב אתוון שה"ס האבנים שמהם נבנה הבית וכו'. ואמנם כשנצטיירה המל' ונתן בה הכ"ב אותיות הנה האירו ונחתמו הכ"ב אותיות ביסוד שלה ועד"ז בדכורא וכו' וע"כ יש כח ביסוד שלה לקבל שם הטיפה ולציירה שם עכ"ל. וכתב עוד ואח"כ בציור הולד נצטייר ע"י כל הכ"ב אתוון עכ"ל. ובע"ח ש"ה פ"ה כרו"ל בתחי' הזריע האב והוא חכמה טיפת חומר והוא האותיות וכו' ואח"כ ניתן בבינה ונצטיירו במעי אי' ע"י חומר שבה ג"כ וכו' המים מימין שהוא חכמה וממנו יצא מעכירתו הכ"ב אתוון ובהם ה"ח של מנצפ"ך הפשוטים וכו' אך האש הוא בבינה וכו' יצא חומר הנק' אודם והם מנצפ"ך הכפולים שהם ה"ג וכו' ואז נצטייר גוף הולד ז"א במעי אי' בכ"ב אותיות דכורין וה' אותיות מנצפ"ך הכפולים נוקבין ומהם נוצר הולד וכו'. ופי'

בכרם שלמה אות י"ז שכאן מדבר רז"ל על טיפת החומר של האב והאם אבל הם ב' מיני חומר חומר האב והאם וחומר של הולד שנמשך מן הביוררים וכן ב' מיני צורות עכ"ל. ומה שאני הדל מבין לע"ע מהנ"ל לקו"ד הוא, שכל י"ס דכל פר' הוא בחי' כ"ב אותיות, והיסוד כולל הוא לבדו כל הכ"ב. ואו"א ממשיכים לחומר הולד שהוא ז"א, טיפת חומר שלהם, דהיינו הכ"ב אתוון שלהם, ונמשכים הכ"ב הללו ליסוד, ששם נמצאו הכ"ב של הולד ומציירים אותם, וכח הכ"ב המציירים נכלל עם הכ"ב המצטיירים. ומהארתם נעשה הכלי של היסוד דז"א. וכן בנוק'. ונמצא שביסוד דאי' יש כ"ב אותיות שע"י נצטייר פר' ז"א, ועליהם או' רז"ל בש"ה"כ שיוצאים ומתפשטים בג' קוי ז"א, ומהם ממשיכין לנוק' בברוך אתה וא"ש את"ם.

(גו, א) **אתה**. ומת"ת למ' וכו' ולדחות החג"ת וכו'. בז"א לא זכר דחיות כשגמשכו הג"ר לחכמה ואח"כ לבינה ולת"ת, וגם הוא יש לו החג"ת דצלם בחב"ד שלו והנה"י בחג"ת, כמו הנוק'. ונראה הטעם לפמ"ש רז"ל בש"ה"כ במילת אתה, שהג"ר הנמשכים עתה תוך ז"א הם לפי שעה ותיכף חוזרים להסתלק. ולעומת זאת כתב לבסוף, שאותם ההארות שקיבלה המ' אינם תוזרים לזקוף ולעלות כי צריכה היא להם ע"ש. ולכן בז"א לא זזו המו' שקיבל בק"ש ממקומם, מפני הג"ר שבאה לרגע ותיכף מסתלקת. אבל בנוק' שנשארים כל ההארות של הג"ר והו"ק אצלה בקבע, גדחו כ"א למקומו. אבל אין לו' מה שלא נז' דחי' בז"א, היות והו"ק דמו' ירדו לו"ק שלו כבר מכריעה א'. שהרי רז"ל בש"ה"כ הנו' כתב שהג"ר חזרו ונסתלקו כנו', ועל הו"ק לא א' שנסתלקו. והרי מצינו שהו"ק נדחים להג"ת ונה"י בעמידה בתיבת הגדול וכו'. ומשמע א"כ שלא נשארו למטה בו"ק דז"א, אלא נסתלקו כדי שיחזרו בקבע בהגדול וכו'. ורז"ל לא א' נסתלקו, אלא על הג"ר. ומשמע לפי פשטן של דברים לקו"ד, שהו"ק שירדו בכריעה א' הוא רק הארתם, והמוחין נשארו במקומם עד העמידה, ולכן לא א' נסתלקו כי לא ירדו הם עצמם. וא"כ

נה"י, ומשם לנוק, דוגמת כריעה א'. ושם היו בחב"ד חג"ת כבר בק"ש, וכאן ימשיכם תחי' לחב"ד חג"ת כמ"ש, ואח"כ לו"ק. אח"כ מצאתי מפוי' כך בסידור א' כ"י. וכ"נ הגי' במע"א. וכנראה שנשמט זה מסי' שבידנו.

(נו, ב) בב' הזקי' דשם הוי', עולה כתר דנוק' דאח' דאח'. הו"ק בזקי' א', לב"ש ת"ת דת"ת שגם הם ו"ק. והג"ר בזקי' ב' לש"א ת"ת דת"ת, שגם הוא ג"ר, והוא מקום ב"ש ת"ת דז"א. ופר' פני' דאח' עלייתו בב' הזקי', כמו עליית פר' אח' דאח' בב' הכריעות. דת"י בזקי' א', וחח"ן בג"ה בזקי' ב', ועוד כל הכתר גם הוא בזקי' ב'. [וזה כעין משרו"ל בכ"מ שהכתר נתקן באחרונה]. ופשוט הוא שכמו שעליית הנוק' בכריעה א' ליסוד, היינו הדת"י דאח' דאח' ועלייתה לנו"ה בכריעה ב' היינו קוי יו"ש שלה, כל קו לקו שלו, ועי' מע"א ז"ל דקי"ג סוע"א, כן עלייתה בת"ת בב' הזקי', היינו הכתר שלה של אח' דאח' שהוא קו אמצעי, בב' מקומות הת"ת זה למעלה מזה, ומוכרח שהם הו"ק והג"ר. וכל מ"ש רו"ל בשה"כ בתיבת הוי' הוא על [כתר של] פר' אח' דאח', אבל עליית פר' פני' דאח' לא נזכר שם. ורבנו הוציא זה ממקומות אחרים עי' מע"א דקט"ז ע"א ופת"ע ד"ל סוע"ד. ולא חילק הכתר דפנים לב' עליות כמו הכתר דאח', כי שם עלייתו בב' הזקי' שבאו אחר שנגמרו ג' קוי המל' להעלות לנה"י. וכאן שגמר העלי' לנה"י הוא בזקי' ב' שאין אחריה כלום, מוכרח שיעלה לבסוף בפעם אחת. וכ"ז נראה לכאו' פשוט. ומה שסידר עליית הכתר דאח' אחר עליית הפר' דפני', אולי לאו לעיכובא.

או"א

(נח, ב) אלקינו, פני' דפני', ס"ג אל ייאי. משמע מהרב מע"א ז"ל דקי"ז סוע"ב שאל של אלקינו בו רמוז אי' שהוא מי' ס"ג, אבל אין כונה לכוון במיוחד בזה, אלא שמלת אלקינו היא אי' שם ס"ג. וכן ואלקי אבא

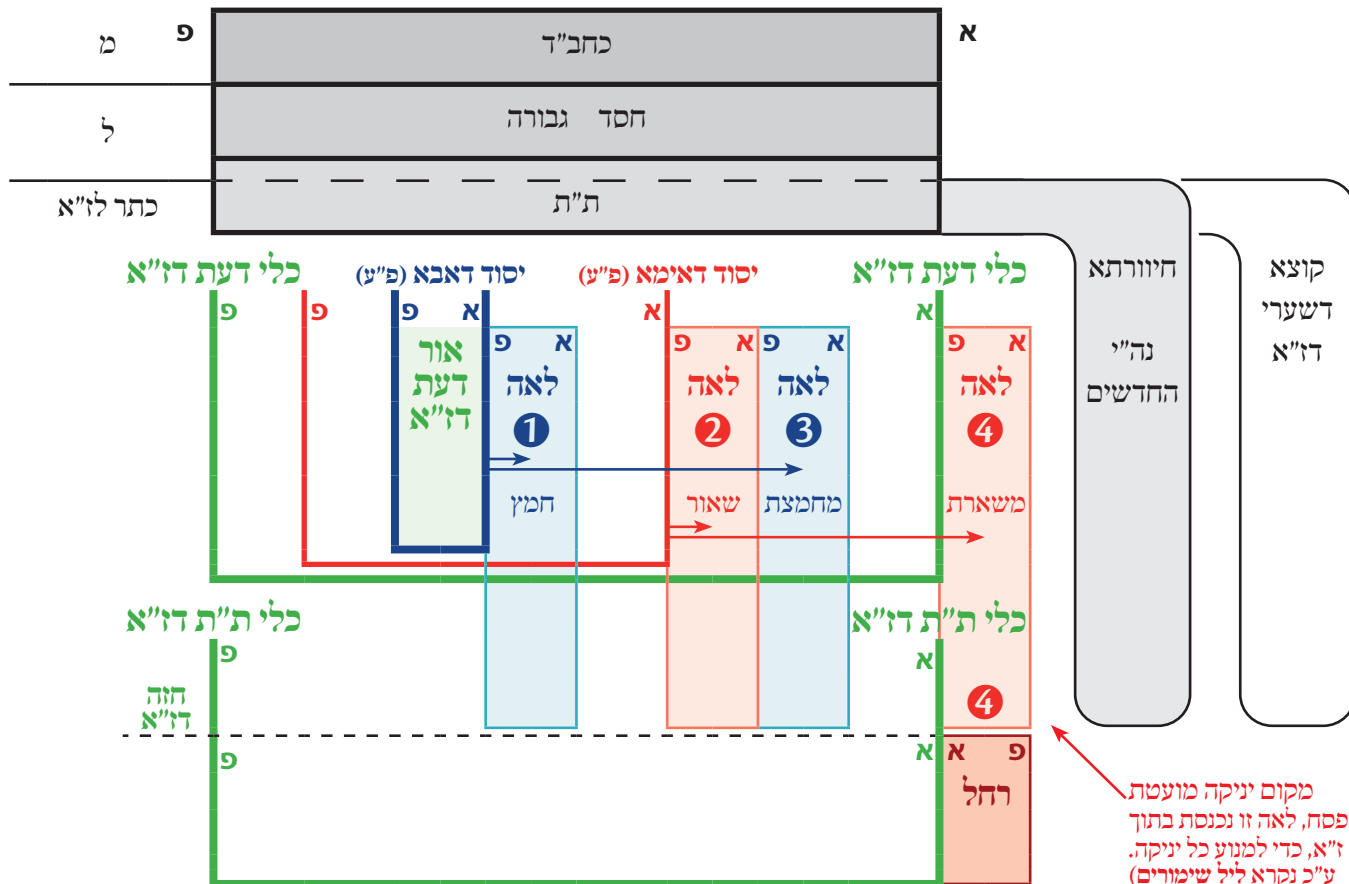
אפ"ל שבאמת הארה הנו' לא חזרה להסתלק, כיון שזה מקומה האמיתי, ועוד מעט יבא עצמותה ג"כ וכבר נכנסו בז"א, לא כן הג"ר. אמנם בג"ר יש להסתפק, אם גם מהם ירדה רק הארה, כדמשמע לכאו' מל' הסי', שכ' יכוון להמשיך הארת הג"ר וכו' לג"ר דאח' דאח' דחכמה, ובכל זאת חזרה להסתלק, כי הג"ר עודם מחוץ לו"א ולא בא עדיין זמן קבלתם. או אפ' שהם בעצמם ירדו לפי שעה ותיכף נסתלקו, כמו שמורה לכאו' פשט ל' שה"כ בתיבת אתה ע"ש. [ומל' הסי' אין כ"כ ראי']. וב' האופנים י"ל שאין צורך לדחי'. והדבר נראה כשקול. ועי' מע"א דקי"ד סוע"א ופת"ע בתיבת אתה אות א' וש"ש על שה"כ בתיבת ברוך אות ה'. ומה שלא סידר כלים דמ' כמו בז"א, נראה פשוט היות ועוד לא נעשית פר'. והנה בהארת הה"ג כתב מיסוד דאי' ליסוד דז"א וממנו לדעת הנוק'. והחז"ג שבתבת אתה לא א' איד ממשיכין אותם לנוק'. ואולי שגם זה ע"י היסוד זז"א, כיון שהם חז"ג שדרך המשכתם תמיד ע"י היסוד כ"נ פשוט.

(נו, ב) להמשיך מו' דקס"א מאי' ומבינה דז"א. צ"ל דבכריעה א', שהיא בהארת הו"ק, נמשך הארה גדולה מאבא ומחכמה דז"א. וכאן, שהיא בהארת הג"ר, נמשך הארה מועטת מאי' ומבינה דז"א. ואפ' שהיא הנותנת, הו"ק שהארתם מועטת צריך לעוד הארה גדולה, לא כן הג"ר שהארתם מרובה די בעוד הארה מועטת. ועוד אפ"ל קרוב לזה כעין מ"ש רו"ל בת"י ז"א שעי' א' נתקן ע"י א"א, ועי' ב' ע"י או"א ע"ש במקומו. וא"ש את"ם ועדיין צ"י.

(נו, ב) להמשיך לנוק' וכו' גי' מקום. צ"ל לע"ע מקור כונה זו כאן כי בשה"כ ופע"ח לא נו' המשכת הוי' בהכאה לנוק' במקום הזה ע"ש. ועי' בשה"כ ובסי' בתיבת מגן אברהם.

(נז, א) בזקיפה א', להמשיך ו"ק וכו' לו"ק וכו'. בענ"ה די"ד רע"ג כתוב להמשיך הו"ק תחי' לחב"ד חג"ת, ואח"כ לחג"ת

ישסו"ת ב' (טיפה גופנית)

מקורות

סידור הרש"ש חול ח"ב דף ע"ב ע"א. סידור היר"א ח"א עמ' 629.
 ע"ח שכ"ט פ"א דף כ' ע"ד שורה 6, הגהת השמ"ש אות א', הגוב"י אות כ' (ע"פ ש"ש ח"ב דף כ"א ע"ב אות ט"ו), הגוב"י אות כ"ב (ע"פ ש"ש שם אות כ').
 ע"ח שיי"ט פ"ז דף צ"ג ע"ב, הגוב"י אות א' (ש"ש ח"א דף ס"ב ע"ב אות א'). דב"ש שאלה ח', שאלה ו'.
 כרם שלמה ח"ו דף קפ"א (על שיי"ט פ"ז).
 נה"ש דף ל' ע"א אות כ"ד. תו"ח דף קמ"ג סוע"א. תו"ח דף קכ"ג ע"ב.
 ע"ח ש"ל פ"ו דף ל' ע"ב, שמ"ש אות א', ריפ"ש אות א'. ע"ח ח"א צ"ג ע"ב, ריפ"ש אות א'. באתי לגני ח"ב דף ק"ן.
 ש"ש ח"א דף ס"ב ע"ב אות א' ד"ה 'והנה ראיתי'. פת"ע דף ל"ח ע"א. אוצ"ח דף מ"ה ע"ב (בענין יעקב ולאה שהם אח' דיסו"ת).
 שעד"כ דף פ"א ע"ג דרוש ד'. שעד"כ ח"ב ש' רנ"ו. אוצ"ח דף ל"ח ע"א ד"ה ודע, אש"ל אות ד' (ענין יניקה מועטת בלאה, בכל השנה מלבד פסח).
 שעד"מ פרשת שופטים. צדק ושלום דף י"ד ע"א אות ט'.

- שמן ששון: בכל יום בתיבת "באהבה" גודלת רחל עד הכתר דז"א אב"א, ובחצי העליון שלה מתלבשת לאה העומדת אף היא אב"א. לאה זו היא אחוריים דאימא שעמידתה פב"א עם יציאת מוחין דז"א אך חזרת אב"א בעת הנסירה להתחבר עם רחל ועמה תעבור לפנים בהמשך. אפשרות אחרת שלאה זו היא נקודה עליונה של רחל (יניקה), ע"פ שער מאמרי רשב"י פרשת "ויחי".
- דב"ש: בחול, רחל קומתה עד החזה דז"א בלבד, ואז לאה עומדת פב"א ואינה מתלבשת ברחל. אך ברה"ה, רחל עולה עד הכתר דז"א, ולאה (אב"א) מתלבשת בחצי העליון של רחל. וכן בחול בלילה, לאה מתפשטת ומתלבשת ברחל, לאה עומדת אב"א עם ז"א.
- תו"ח: רחל קומתה עד הכתר דז"א גם בחול, ואף אם כתוב שקומתה עד החזה. לאה מתלבשת בחלק העליון של רחל, ושתיהן אב"א עם ז"א. לאה זו היא אחוריים דאימא. ויש לאה אחרת, העומדת פב"א עם ז"א, ומקורה בהארה (4), והיא עוברת לפנים בתיבת "אל עליון", והיא המתייחדת עם ז"א.
- ריפ"ש: לאה ורחל בסוגית הנסירה הם בכל מקרה פרצופי רחל העומדים אב"א, שקומתם שווה לז"א. לאה זו היא רחל דפרצוף אמצעי שקומתו חג"ת דפרצוף פנימי שקומתו חב"ד. שלושת פרצופי רחל אלו ננסרים.
- כרם שלמה: לאה מתלבשת בחצי העליון של רחל, עמידתה אב"א עם ז"א כמותה, וכלי רחל נהפכים לעצם מעצמה ובשר מבשרה של לאה ועליהם מכסים נה"י החדשים דיסו"ת וקוצא דשערי דז"א.

סדר כוונות מקיפי התפילין

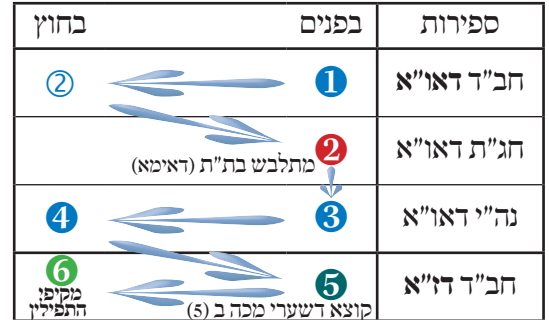
עין חיים למוצאייהם

(בתיבות אלהינו עד ואלהי יעקב - פנימיות דחיצוניות)

עיין שער מאמרי רשב"י דף נ"ד סע"א. שעה"כ דף צ"ה סע"ב. באתי לגני ח"א דף ע"ז סע"א.

בתיבת אבותינו, נעשה יחוד דמקיפים דחג"ת דאו"א (2), ונולדים ג' מוחין (6), שהם ג' מילויי ס"ג (ל"ז) מחג"ת דאימא (2). כמובן שהם יורדים ומשתלשלים דרך שאר בחינות המקיפים, עד שמגיעים לחב"ד דז"א (5).
 בחינה (2 - חג"ת דאימא), יש בו גם כן ג' ל"ז. כל אחד מהם מתפרט לחו"ב חו"ג, והם נקראים מוחין ישנים (בא"ל).
 בחינה (6 - חב"ד דז"א), שנולדו מיחוד של בחינה (2) כנ"ל, נקראים מוחין חדשים, וגם נקראים מקיפים שניים ביחס לישנים. וכאשר נולדו המוחין החדשים מהישנים, הם (6) לוקחים מהם (2) הארת הבחינות שלהם (אחד לאחד, לפי אותו המבנה), בכל אחד מג' הל"ז הנ"ל. וכן, כאשר מקיפי התפילין (6), יגיעו ל (5), יקבלו הארה גם משם (בא"ל). וכאשר (6) יגיע למקומו (מוחין למצח דז"א), כל אחת מההארות האלו יימשכו למקום אחר, וראה בטבלאות להלן.

טבלת 6 בחינות מקיפי התפילין (עפ"י מאמרי רשב"י):

ו' בחינות מוחין (חו"ב חו"ג של מקיפי התפילין) ((6) - רמוז בו' דואלהי יעקב: חכמה (1), בינה (2), חסדים דדעת עליון (3א), גבורות דדעת עליון (3ב), חסדים דדעת תחתון (4), גבורות דדעת תחתון (5), דעת תחתון-המתשפט (6).

טבלת מרכיבי הכוונה (השפע שמקיף 6 קיבל):

6	יוד ה' ואו ה'	דמקיפי חג"ת, שנולד מיחוד חג"ת דאו"א.
2	יוד ה' ואו ה'	[מחב"ד] דמקיפים שבת"ת, שנולדו בק"ש.
5	ה'	מחב"ד שבפנים.
	י	מקוצא דשערי דז"א, (נשאר בחב"ד)

התפשטות פרטי מקיפי התפילין עצמם - ג' ל"ז (6). וכל אחד מג' הל"ז הנ"ל מתפרטים ל- אל, וו'.

ג' ל"ז (6)	בתיבה	השפע	פרטי הל"ז	יעד בזו"ן
ל"ז (6) חב"ד דז"א ג' אל ו-1 (אחד בכל קו)	אלהי אברהם	אל	מקיף דחסד דאימא, מוחין למצח דז"א	מקיף [דתפילין] להכמה דז"א
		ו		מקיף [דתפילין] חסדים דדעת עליון דז"א
	אלהי יצחק	אל	מקיף דגבורה דאימא, מוחין למצח דז"א	מקיף [דתפילין] לבניה דז"א
		ו		מקיף [דתפילין] דגבורות דדעת עליון דז"א
	ואלהי יעקב	אל	מקיף דת"ת דאימא, מוחין למצח דז"א	מקיף [דתפילין] לחו"ג דדעת תחתון דז"א
		ו		מקיף [דתפילין] דדעת תחתון (המתשפט) דז"א

התפשטות פרטי השפע (הארות) שקיבלו מ (2) - ג' ל"ז. וכל אחד מג' הל"ז הנ"ל מתפרטים ל- ל' (ג' י', א', וו').

מל"ז (2)	בתיבה	השפע	פרטי הל"ז	יעד בזו"ן	רמז בתיבת אלוה"י (בג"י)	
מל"ז (2) חג"ת דאו"א ג' ל' (ג' ל') (בכל קו)	אלהי אברהם	י	דחכמה פרטית דחו"ב וחסדים	חכמה	מקיף חיצון דחו"ן דפרצוף חיצון דז"א	
		י		חסד		
		י		נצח		
	אלהי יצחק	י	פרטית דחו"ב וחסדים	בינה	מקיף חיצון דבג"ה	
		י		גבורה	דפרצוף חיצון דז"א	
		י		הוד		
ואלהי יעקב	י	פרטית דחו"ג וחסדים	דעת	מקיף חיצון דדת"י		
	י		ת"ת	דפרצוף חיצון דז"א		
	י		יסוד			
מל"ז (2) חג"ת דאו"א	אלהי אברהם	א	דחכמה פרטית	חב"ד דנוק' - תרין תפוחין (י' וחוטמא ו')	ח	
		א	פרטית	דגבורות		חג"ת דנוק' (לפי אותה החלוקה יו"י)
		א	פרטית	דח"ו"ג		נה"י דנוק' (לפי אותה החלוקה יו"י)
	אלהי יצחק	ו	דחכמה פרטית	דגבורות	נצח דפה דז"א - שפה עלינה	ז
		ו	פרטית	דגבורות	הוד דפה דז"א - שפה תחתנה	
		ו	פרטית	דח"ו"ג	יסוד דפה דז"א - לשון	

הארת החב"ד דז"א, וקוצא דשערי עצמו.

הנותן	בתיבה	השפע	מקור	יעד בזו"ן	רמז בתיבת אלוה"י (בג"י)
חב"ד דז"א	אלהי אברהם	ח"י	מחב"ד דז"א (5)	תלת ווי"ן לנקב ימין דחוטם דז"א, ומשם לחו"ן בג"ה דת"י דז"א. פסיעה למלכות [דז"א]	ה
	אלהי יצחק	ח"י	מחב"ד דז"א (5)	תלת ווי"ן לנקב שמאל דחוטם דז"א, ומשם לחו"ן בג"ה דת"י דנוק'. פסיעה למלכות [דנוק']	
	ואלהי יעקב	ח"י	מחב"ד דז"א (5)	תלת ווי"ן לבין תרין נוקבין דחוטם דז"א, ומשם לחו"ן בג"ה דת"י דדעת (המזווג). פסיעה למלכות [דדעת]	
קוצא דשערי (נשאר ב 5)	אלהי אברהם	י	י' דקוצא דשערי נשארו למוחין עצמם (5), הם רק גורמים למקיפי התפילין (6) לצאת		י
אלהי יצחק	י				
ואלהי יעקב	י				

פרטי מקיפי התפילין הנמשכים לזו"ן (הארז 2 לבחינת 6 ומשמם לזו"ן - באתי לגני ח"א דף ע"ז סע"א)

בתיבות	מתוך ל"ז של (2) כללי		נותן הארה ל- ל"ז של (6)		יעד בזו"ן (פר' חיצון דו"א)
	פרטי	כללי	י	←	
אלהי אברהם	חכמה	←	י	←	חכמה דו"א
אלהי יצחק	חכמה בינה	←	י	←	בינה דו"א
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	י	←	דעת דו"א
אלהי אברהם	חכמה	←	י	←	חסד דו"א
אלהי יצחק	בינה	←	י	←	גבורה דו"א
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	י	←	ת"ת דו"א
אלהי אברהם	חכמה	←	י	←	נצח דו"א
אלהי יצחק	חסדים בינה	←	י	←	הוד דו"א
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	י	←	יסוד דו"א
אלהי אברהם	חכמה	←	א	←	חב"ד דנוק'
אלהי יצחק	גבורות בינה	←	א	←	חג"ת דנוק'
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	א	←	נה"י דנוק'

ביציאה למצח, לוקחים הארת קוצא דשערי - י (ג' יודיין-כנגד חב"ד)
 י - אלהי אברהם
 י - אלהי יצחק
 י - ואלהי יעקב
 ויוצאים (6) עם כל השפע שקיבלו.
 וכל האותיות האלה ביחד, מרכיבים את תיבת אלוהי.

וּאֱלֹהֵי יַעֲקֹב

תקין בעל היסודות והמחות סולם

פנימיות דחיצוניות
 מקיפין דתפילין דדת"י דדעת.
 ו' דואלהי היא הדעת עצמה. גם הוא כנגד ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

- 6 יוד ה' ואו ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].
- 2 יוד ה' ואו ה' דמקיפים שבתפארת.
- 5 ו', מחב"ד הפנימיים.
- י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה' ואו ה' - אל מקיף דגבורה דאימא מחוץ למצח דז"א מקיף לדעת דז"א.
 ו' חו"ג דדעת תחתון, ודעת תחתון.

- 2 ו' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת, לדת"י דפרצוף החיצון דז"א.
- י [מחוכמה דחכמה ל] דעת דז"א.
- י [מחוכמה דבינה ל] תפארת דז"א.
- י [מחוכמה דחסדים ל] יסוד דז"א.
- א [מחוכמה דגבורות ל] לנה"י דנוק'.
- ו [מחוכמה דגבורות ל] לשון, יסוד דפה דז"א.

6 ו', מבין ב' נוקבין, לחח"ן בג"ה דת"י דדעת המחבר זו"ן, פסיעה למלכות שבנו.

אֱלֹהֵי יִצְחָק

תקין בעל היסודות והמחות סולם

פנימיות דחיצוניות
 מקיפין דתפילין דבג"ה דבינה.
 ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

- 6 יוד ה' ואו ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].
- 2 יוד ה' ואו ה' דמקיפים שבתפארת.
- 5 ו', מחב"ד הפנימיים.
- י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה' ואו ה' - אל מקיף דגבורה דאימא מחוץ למצח דז"א מקיף לבינה דז"א.
 ו' עטרא דגבורות דדעת עליון.

- 2 ו' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת, לבג"ה דפרצוף החיצון דז"א.
- י [מבינה דחכמה ל] בינה דז"א.
- י [מבינה דבינה ל] גבורה דז"א.
- י [מבינה דחסדים ל] הוד דז"א.
- א [מבינה דגבורות ל] להג"ת דנוק'.
- ו [מבינה דגבורות ל] לשפה התחתונה, הוד דפה דז"א.

6 ו', מנקב שמאל דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י דנוק', פסיעה למלכות דמלכות.

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

תקין בעל היסודות והמחות סולם

פנימיות דחיצוניות
 מקיפין דתפילין דחח"ן דחכמה.
 ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

- 6 יוד ה' ואו ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].
- 2 יוד ה' ואו ה' דמקיפים שבתפארת.
- 5 ו', מחב"ד הפנימיים.
- י מקוצא דשערי דא"א.

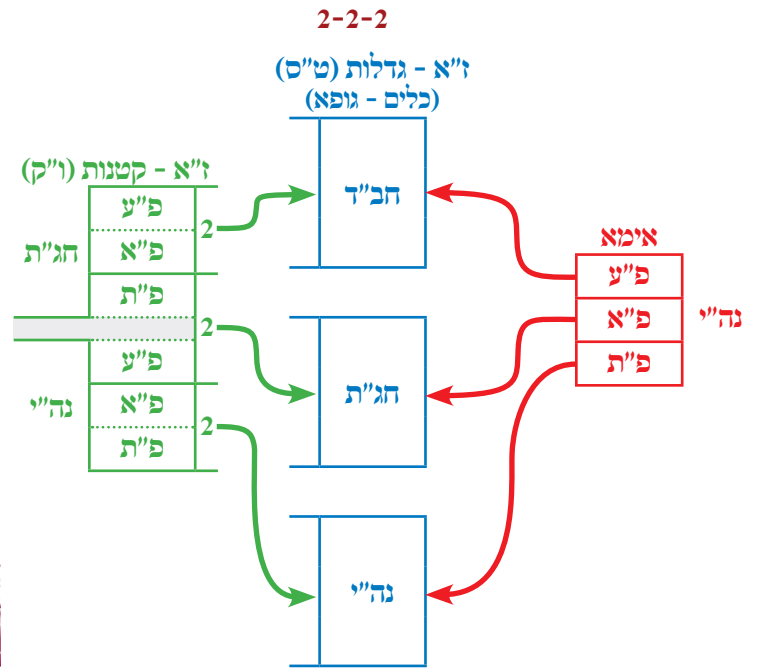
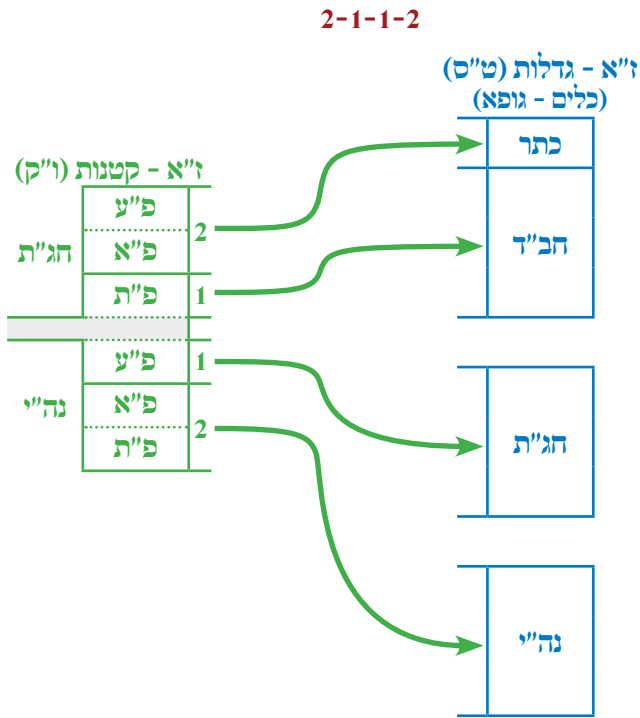
6 יוד ה' ואו ה' - אל מקיף דחסד דאימא מחוץ למצח דז"א מקיף לחכמה דז"א.
 ו' עטרא דחסדים דדעת עליון.

- 2 ו' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת, לחח"ן דפרצוף החיצון דז"א.
- י [מחכמה דחכמה ל] חכמה דז"א.
- י [מחכמה דבינה ל] חסד דז"א.
- י [מחכמה דחסדים ל] נצח דז"א.
- א [מחכמה דגבורות ל] לתרין תפוחין וחוטמא (חב"ד) דנוק'.
- ו [מחכמה דגבורות ל] לשפה העליונה, נצח דפה דז"א.

6 ו', מנקב ימין דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י דז"א, פסיעה למלכות [שבון].

סדר הגדלת הפרקין

מקורות
שע"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלום דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

ק"ש (א)	מוחין (י"ב פרצופים)	מוחין (נשמה)	כלים (גופא)	2-1-1-2	הג"ת	כלים (גופא)	2-2-2	ק"ש (ב)
הג"ת	עתיק ונוק' (שורשי-מוחין) אריך ונוק'	חב"ד דנשמה (ח"ב) ודעת עליון)	כתר דגופא	2	פ"ע 1 פ"א 2	חב"ד	2	הג"ת
נה"י	או"א (חב"ד) ישסו"ת	הג"ת דנשמה (תרין עטרין) (דעת תחתון)	חב"ד דגופא	1	פ"ת 3	הג"ת	2	נה"י
האר"ת נה"י	זו"ן	נה"י דנשמה	הג"ת דגופא	1	פ"ע 4	נה"י	2	האר"ת נה"י
	יעו"ר	האר"ת נה"י דנשמה	נה"י דגופא	2	פ"א 5 פ"ת 6	נה"י	2	האר"ת נה"י

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, ז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק דגדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד והג"ת. דהיינו הג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דהג"ת 3, ונשארו פ"ע דנה"י 4 שעלו בהג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתב"ת "ד' אלוי' אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה 4.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק דגדלות, נכנסו ההג"ת בתרין פרקין עליונים דהג"ת 1 2, והנה"י בפרק תחתון דהג"ת 3 ובפרק עליון דנה"י 4. ובתב"ת "ד' אלוי' אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י 5 6. (עכ"ל הדב"ש).

שהוא כמו שביאר רז"ל בתיבת באהבה וכ"כ בדק"ך ע"א ע"ש. ויהיה א"כ זיווג זה דאו"א בפני' דפני' כמו זיווג דחיות בעלמא, ולא נמשך ממנו רק הארה לכשיכנסו המו' בוז"א. וק' לקו"ד, דלפי הטעם דרז"ל בתיבת באהבה, היה צריך לכוון בחי' דפני' ובפני' דחי' בירור רפ"ח ועליה מפר' לפר' ע"ד הנז' בק"ש באו"פ, וכאן באו"מ. ובשה"כ דרו' ד' כרז"ל או"א וכו' לכוון למסור עתה ג"כ עצמנו למיתה עק"ה ע"ד מה שנתבאר ביחוד ק"ש וכו' שנפשותנו ורוחנו ונשמותנו עולים יחד ומצטרפים עם זו"ן וכו' וכולנו יחד אנחנו מעלים אליהם בחי' מ"ן תוך אי' עי' עכ"ל. הרי שאין הפרש מכאן לק"ש. ולמה אין מכוונים לברר וגם לעלות מפר' לפר' עד רום המעלות וכו' וכו' הכל ע"ד הק"ש (ועי' מע"א ק"ך א'). ואם היה אפ"ל שכ"ז נעשה באמת בק"ש, כי שם דיבר רבנו בכללות בעליית המ"ן, עד שאח"כ בחזרה כשהגיע השתלשלות הזיווגים לאו"א, פרט לכוון בחי' דפני' ופני' דחי' לאו"פ, [ועי' הגהות המדפיסים שם בק"ש וגם עי' פת"ע דל"ז רע"א בסוגרים גם נראה וכו'] וכאן פרט לאו"מ. ואם נא' ככה הוה א"ש. אלא שלא מצאתי מזה רמז במפ' הנמצאים לע"ע תח"י. וגם ל' שה"כ דרו' ד' דעמידה הנז' לכאו' לא משמע כן, וצ"ע. אמנם כמעט זה ברור שבירורי האו"מ הללו של או"א, הם כבר התחילו לעלות מתחי' התפי'. עי' פת"ע דל"ז ע"א ד"ה ודע ע"ש. והנה בחי' דפני' כתוב להמשיך צלם דמו' עם גרנח"י דאו"מ, ובפני' דחי' לא כתב כן. וכן באלקי אברהם וכו' נז' גרנח"י רק בחי' דפני', ולא בפני' דחי'. (עי' נה"ש בהגהת המדפיסים כאן באות ג' מ"ש ושני צלמי המו' דאו"מ וכו') ועי' מע"א ז"ל דק"ך ע"א שנראה דלא שנא. ועי' ש"ש דרו' ו' דר"ה דקכ"ו ע"ד סוף אות יו"ד שרבנו קיצר וסמך על הגרנח"י שכתב בחי' הפני' ע"ש.

(דקי"ט רע"א) עיקר הכונה במילה זו היא שואלקי אבא שהוא ע"ב. ומ"ש שהוא גי' מ"ו, הוא רמז ולא כונה ע"ש. גם עי' מה שהביאו בהגהת המדפיסים ז"ל במילת אבותינו חי' דפני' אות א' מענ"ה ז"ל וכמפורש בדרו' ו' וכמ"ש הרשב"ם ז"ל—בהגהת מע"א דקי"ח ע"א. ולקו"ד שלפ"ד ז"ל, ה"ה לפני' דחי' שכל הג' בחי' הזיווג נעשה במילת אבותינו. וכל הכונות שנכתבו לפני זה הוא לדעת איך גרמזו הדברים במילות אלו. ומה שגרמזה אי' בייא"י ולא באותיות אחרות משם ס"ג, אולי והם המעולות שהם בכתר וחכמה שלה כמ"ל באחד דק"ש וא"ש את"ם. ועדיין צריך טעם על אבא והיע"א.

(נח, ב) פני' דפני', ואלקי אבותינו להמשיך ללאה היוצאת. והרב פת"ע הק' דעדיין לא נכנסו המו' דאבא ומה א"כ עניין המשכת מו' אלו ללאה ע"ש מה שתי'. ועי' מע"א קי"ט א'. ולענ"ד עוד צ"ל, דבשה"כ בתיבה זו לא נמצא כונת המשכה ללאה, אלא לכוון להמשיך לאה באחו' ז"א. ופת"ע גורם כאן להעלות לאה וכו' ולהמשיך לה מו' וכו'. ובשה"כ לא נז' רק להמשיך לאה ולא להמשיך מו'. ובסוף הכונות של אלקי אברהם וכו' ואחרי כונת הו' דואלקי יעקב, כרז"ל גם תכוון כונה אחרת וכו' ולכן הוזכרו פה ד"פ אלקי וכו' להמשיכם אל ד' בחי' לאה הנז' עכ"ל. ונראה לכאו' בדרך אפ' שהוא ע"ד מ"ש הרב ענ"ה ז"ל באו"א דחי' דפני' המובא בהגהת בסי' ועי' גם מע"א קי"ח ב'. וכן כאן, שעיקר מקום הכונה היא לאחר ואלקי יעקב, כנו' בשה"כ, שאז נכנס פ"ת דיסוד דאבא, והוא העטרת היסוד שלו כנו' שהיסוד ב"פ והעטרה היא פ"ג, ועי' בסופ"ד דשל"א, ואז יהיו בוז"א ד' לאות. אלא שהרש"ש זיע"א סידר כ"א בתיבה שלה. זה נראה לכאו' בדרך אפ' וא"ש את"ם.

(נט, א) אבותינו חי' דפני' מחצי תחתון וכו' עי' דב"ש ז"ל דמ"ד סע"ג.

(נט, א) אבותינו, חי' דפני'. ולהמשיך צלם דמו' עם גרנח"י דאו"מ.

(נט, א) אבותנו. בסי' שלפננו כתוב בג' הבחי' למסור עצמו עק"ה. אבל בפת"ע דל"א ע"ד ד"ה גם, כתב שלא נז' בפני' דפני' קבלת דמב"ד כמו שנז' בחי' דפני' ופני' דחי' והק' דמאי שנא. ומע"א דקי"ט ע"ב כתב

פני'. והמו' המקי' הא' הללו שבת"ת דאי' כ"א יש בו מי' דס"ג דאי', וכ"א מהם כלול מדי' מו' חו"ב וחו"ג. והמו' החדשים, הנק' מקי' שניים, בעוברם דרך שם לוקחים מהם שם אל שהוא ג' יודין ואלף, וגם אות ו' שהוא תשלום מי' דס"ג. והיינו (עי' תו"ח ד"י ע"א) שמו' חכמה לוקח ג' יודין מג' חכמות דחב"ת, ולוקח אות אלף וו' מחכמה דגבו'. ומוח בינה לוקח ג' יודין אלף ו' מבינות דחו"ב חו"ג. והדעת מהדעות. אח"כ המו' החדשים יורדים עוד למטה למקום המו' הא' שבפני' רישא ז"א, וכ"א מהחדשים לוקח מהמו' הפני' ג' ווין שהם ה' אחת. (לכאור' גם כאן אפ"ל לפ"ד החו"ח ז"ל שה' של החכמה נתקבצה מהחכמות הפרטיות, ושל הבינה מהבינות, וכן הדעת ע"ד הנו' במקי'). ו' העליון שהוא הגג של הה' מחכמה, וו' ימין מהבינה, והשמאל מהדעת, דחסי, ופסיעה של הו' הו' מעטרא דגבו'. אח"כ קוצא דשערי דא"א מכה בעורף ז"א, ונכנסת הארתה בתוך המו', ומוציאה את המו' הללו החדשים עם הארות שלקחו מהמקי' הא', לחוץ במצח ז"א. ואז ביציאתם לוקחים מקוצא דשערי ג' יודין, שהוא ההארה היוצאת מפיות השערות שדומה ליוד. (ולא נו' בהדיא אם יוצאים כל מוח בפ"ע זה אחר זה, או שלשתם ביחד אלא שאנחנו מכוונים בהם א' לא'). ואז הארות הללו שלקחו מהג' מקומות הגז' שהם, א. ל. ו. ה. י. שהם צירוף ואלקי, מתחלקים בסדר זה: ג' יודין דחכמה מקי' לחה"ן דפר' חיצו' דו"א, והאלף נחלק לב' יודין בתרין תפוחין דנוק' וו' בחוטמה. וג' יודין דבינה מקי' לבג"ה דפר' החי' הגז', וב' יודין וו' דאלף בחג"ת דנוק'. וג' יודין דדעת לדת"י דפר' החי', והאלף לנה"י דנוק'. [ובמושיע ומגן לוקחת גם הארת הט' יודין הגז' ומאירים בט' אותיות דג' אלפין ונעשים אצלה ג"פ אל] (נראה לכאור' פשוט דפר' חי' הזה דו"א הוא דפני' דחי' שעסוקים בו וכן הנוק'). וג' ווין שלקחו עם האלפין מעטרא דגבו' יורדים לנה"י דפה דו"א שהם ב' השפתים והלשון. וג' ההין שלקחו מהמו' דפני', ירדו דרך פני' ז"א, ה' דחכמה לגקב ימין דחוטם שלו, ודבינה לגקב השמאלי, ודדעת לבין

ולקי' באלקי אברהם וכו' כתב מקי' דחה"ן ודבג"ה ודדת"י דפר' אמצעי דו"א. ולכאור' מובן מזה שהם מקיפים דפר' האמצעי, וכ"נ מפת"ע דל"ב רע"א. וכנראה שלכך לא סור כלים דו"א למטה מהנרנח"י, היות שאין זה או"פ הנכנס תוך כלים. וא"כ צ"ל מו' דאו"פ דפר' אמצעי הזה מתי גמשכו, כדי להמשיך עתה מקיפים. ולמה משונים פר' החיצו' והאמצעי זמ"ז בכונתנו בהם, שלהחי' נמשך בק"ש או"פ, ולאמצעי נמשך בכאן או"מ. ומשה"כ דרו' ד' משמע שהם מקי' לפר' החיצון עצמו ע"ש.

ועי' מע"א ז"ל דקכ"א ע"ב (וענ"ה ז"ל דט"ו ע"ד שנראה שהוא מתאים למ"ש מע"א ז"ל). ולפי מה שהבנתי מדב"ק שהאמת הוא שפר' החי' קיבל בק"ש מו' פני' ומקי', וכן פר' האמצעי מקבל כאן מו' שלמים פני' ומקי'. אלא שכל פר' האמצעי הוא נק' מקי' לפר' החיצון, ולכן נק' המו' הגז' כאן בשם מקי' וע"ש עוד מ"ש. ולכאור' ק' לפ"ז מה שלא נו' שמות הכלים דו"א כאן כמו שנזכרו בק"ש. (ועוד ק' לקו"ד ששם בק"ש נזכרו כל ג' שמות הכלים שהם חי' ואמצ' ופני', והלא הם מו' לפר' דחי'. ולזה אפ"ל שהם ג' כלים דפרטות פר' החי' גופיה) ואפ"ל בדוחק היות ונק' בשם מקי' לא נזכרו הכלים. אבל מעיקרא מאי נ"מ משינוי השם הזה ולא מכוונים בפשיטות לתקן כלי אמצעי דו"א [וכעין זה צ"ל גם בפני' דחי'] וצ"ע לע"ע והיע"א. גם ק"ק למאי דמש' שבק"ש היה המשכת המו' בחי' דפני', לחב"ד דפר' החי', וכאן בתשלום ההמשכה כתוב בסי' לפר' הפני', גם בז"א וגם בנוק'. ואפ' שמילת פר' הפני' הוא לאפוקי מקי' ואין ר"ל פני' ממש.

(נט, א) סדר כונת הפני' דחי' בקיצור לקוצר

הבנתי הוא זה: שבתיות או"א

מזדווגים או"א בבחי' מקי' דחג"ת שלהם ומוציאים ג' מו', שהם ג' מי' ס"ג, מהחג"ת דאי'. ובירידתם פוגעים במו' שנמשכו בק"ש מחב"ד דאו"א, שבתחי' כשהיו בת"ת דאי' טרם הכנסם בנה"י היו ד' מקי', ואח"כ נכנסו בנה"י דאי' ונתלבשו בחב"ד דו"א נעשו ג' מו'

ב' הנקבים. ומשם נתפשטו ג' וויז דה' א' בג' קוי ז"א, ופסיעה שבו' הג' למלכות. וג' וויז דה' ב' לג' קוי נוק', והפסיעה למלכותה. וג' וויז דה' הג' לג' קוי הדעת המחבר את זו"ן (צ"ל לע"ע מה בחי' דעת זה), והפסיעה למלכותו. אמנם ג' יודין דקוצא דשערי בשארן למו' עצמן. ובכך מה שכתוב בסידור מנקב ימין דחוטם וכן בשאר התיבות האלו, הם המשך השורה השייכה לאות הה' ואינם שייכים לאות ו' שתחתיהם ופשוט. ולקו"ד יש לי כמה הרהורי שאלות בענין המו' הללו מחוסר ידיעתי ויה"ר שהשי"ת ברחמיו יזכנו להבין אכי"ר.

(נט, ב) אלקי אברהם וכו'. כניסת פ"ע דאי' ופ"ת דאבא. ולמטה באות א' וב' כתב כונת עליית הפרקין לעשות חכמה למו' דאי' ודאבא. ולכאו' במו' דאי' לא היה כונת עליית פרקין בק"ש כשנכנסו הו"ק, עד שכאן נכנסו גם הג"ר ואז היה כל פרק מנה"י דאי' במקומו, ואז נתחבר עם הב"פ השייכים אליו להיות ספי' א'. ובכך גם למו' דאבא היה צריך להיות כן. ואיך כ' להעלות ב"פ חסד ולחברם עם פ"ת דנצח דאבא. (ובגומל לא כ' ככה בשביל חג"ת). איך יתחבר והמקום איננו שלו. והיה צריך להמתין עד קונה הכל שנכנסו מו' דאבא כולם במקומם ע"ד אי'. וי"ל.

אלקי אברהם — יעקב

(נט, ב) (למזכרת) אלקי אברהם וכו'. במו' דאבא נו' שמות הוי' מילוי ופשוט ומלא. ועי' ש"ש כאן אות ו' שאינם הם המו' הגז' בדרוש ציצית וק"ש ע"ש עוד מ"ש. וצ"ע דמתי א"כ נכנסים אותם המו' דאבא הגז' בדרו' ציצית שלא נזכרו בעמידה כלל. ועי' בס' ר"ה בחי' באהבה שנו' אותם המו' דאבא דדרו' ציצית, וגם נו' שמות ההוי' הגז' וכו'. וכלה על דעתי לו' ששמות ההוי' הגז' אינם שמות עצמות המו' אלא שמות הצלם דאבא. ושמות המו' עדיין לא נו' בעמידה כמו שלא נו' שמות המו' דאי'. אבל ק' דא"כ היה צריך

לצייר שם באהבה דר"ה שמות ההוי' הגז' למו' למטה משמות המו' כי המו' הם המלוכשים בצלם. ואילו בס' שם נו' ההוי' עם הגרנח"י ביחד, ולמטה מהם שמות המו'. וכפ"ז מה הם באמת ההוי' הללו. ועוד דמאי שנא דצלם דאבא יש לו שמות מיוחדות חוץ מהמו', משא"כ באי'. (ס, ב) פנ"י דפני' ואלקי יעקב. בשה"כ כרו"ל כאשר תכוון באלקי אברהם וכו' אל מו' דמצד אבא או דמצד אי', תמיד תכוון אל זה הדעת העליון דז"א, בין במו' דמצד אבא בין במו' דמצד אי', והכונה תהיה באות ו' היתרה שבמלת ואלקי יעקב עכ"ל. וצ"ע שלא נו' כונה זו בס'. וגם צ"ע במ"ש רו"ל עצמו שיכוון לדעת העליון בו' זו בין דאבא בין דאי'. דתינח במו' דמצד אי' שכאן נכנסין החב"ד. אבל דאבא שנכנסין עתה רק הנה"י, איך שיך לכוון דעת העליון כאן, והיה צריך לכוון במקומו בקונה הכל. וי"ל בדוחק.

ה א ל

(סא, א) האל: עשיית יגת"ד בפני' דפני' וטת"ד בחי' דפני', ואילו בפני' דחי' לא הודיענו. וכן בדרושי ר"ה שהוא בפני' דחי' לא הוזכר. ונראה לקו"ד לו' כי הנה בע"ח סופ"ט שכ"ט כתב מהרח"ו ז"ל שאחר כ' שנה מתתקן דיקנא דז"א. ונסתפק אם הכונה על עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט"ת או על הי"ג ע"ש. והשתא באיזה בחי' מסתפק. אם בפני' דפני', מבואר להדיא בשה"כ דרו' ב' דעמידה שבמילת האל נעשו לו יגת"ד, והוא קודם מקיפי או"א שהם בקונה הכל. ואם בחי' דפני', מפורש ברו' ד' שנעשה במילת האל טת"ד, והוא אחר המקי' באלקי אברהם וכו'. ולכן י"ל שהספק הוא בפני' דחי' שלא קיבל בהדיא מהרב. ובבחי' זו נכנסים מקי' אי' באלקי אברהם וכו', ומקי' אבא בב"כ וכמ"ש רו"ל בשה"כ דרו' ב' הגז' בסוף תיבות או"א. ומסתפק מהרח"ו, אם גם טת"ד לא נעשים עד אחר מקי' אבא, או ט' לפני מקי' אבא וי"ג אחריהם. וכיון שמהרח"ו לא קיבל מרו"ל, והוא עצמו נשאר בספק, לכן לא

כונת ב"כ, מזה משמע לענ"ד שהוא לא מדבר בבחי' הנו בעצמה, מדקא' וזה ג"כ, דמשמע שהוא מביא רק דוגמא על הי"ג שהם אחרי מקי' אבא, כמו אותה הבחי' שהיא פני' דחי' דב"כ. אלא דק"ק ע"ז, דאמאי לא מכונינן ביגת"ד תיכף בקונה הכל עצמו. וי"ל. אח"ז ראיתי להרב ברכת אליהו ז"ל דקל"ו ע"ב ד"ה ואז, שב"כ שייכה בכל הג' בחי' ע"ש. וצריך לי ישוב להתיישב בדב"ק ז"ל.

(מהדורא ב') האל. בענין המשכת המו' ועשיית הדיקנא:

[א] בפני' דפני' נכנס הו"ק דצ' דאי' בק"ש, והג"ר בעמידה, ואחריהם צ' דאבא, ואח"כ בקונה הכל הוא הל"מ דשניהם. ובחי' דפני' הצ' דאו"א בק"ש בחב"ד, ובאבות מתפשטים בכל הפר', והל"מ לא נזכרו. ובפני' דחי' הצ' דאו"א בק"ש בכל אורך ז"א, והל"מ לא נזכרו.

[ב] בשה"כ דרו' ב' באו"א כרו"ל, אע"פ שבברכת אבות דר"ה (פני' דחי') ביארנו כונת מקי' דמצד אי' ומצד אבא, עכ"ז בימי החול אל תכוון אלא במקי' דמצד אי'. כי המקי' דאבא אינם נכנסים עתה עד ברכת כהנים עכ"ל.

[ג] עוד בשה"כ דרו' ב' בתיבת האל כרו"ל, לעשות בז"א יגת"ד והנלע"ד כי אלו הם מצד מו' דאי' אשר כבר נכנסו המקי' שלהם כנ"ל, ואותם של ויעבור מן המקי' דמצד אבא אשר עדיין לא נכנסו עד ברכת כהנים כנ"ל וכמשי"ת במקומו עכ"ל. (אות ו')

[ד] ובשה"כ בברכת כהנים כרו"ל, שהצ' דאי' בתשלום הי"ג, ואח"כ מקי' דאי' עד ח"י, ואח"כ פני' דאבא עד כ', ואחר כ' מקי' אבא. ובברכת אבות דחול נכנסו כל המדריגות, זולת מקי' דאבא והם בברכת כהנים ע"כ. וכ"כ ג"כ בע"ח שכי"ה פ"ח (ובענין השנים הביא

סידר כאן הרש"ש ז"ל כלום. ולפ"ז מדוקדק ל' רו"ל בע"ח הנו' שכתב אם טת"ד הם אחר שנכנסו מו' פני' דאו"א, או אחר מקי' אי'. ובפני' דחי' מצאנו שפני' דאו"א נכנסים ביחד בק"ש, קודם מקי' אי' שבעמידה. והש"ש ז"ל הגיה דאי' במקום דאו"א, ולפי הצעתנו נראה דאין צורך להגיה.

והנה מהרח"ו ז"ל בתחי' פ"ט דשכ"ט הנו' כתב, שקיבל מהרב שבתחי' יש לו טת"ד, ואחר מקי' אבא יש לו י"ג. ונסתפק אם הטת"ד קודם מקי' אי' או אחריהם ע"ש. והרב ש"ש ז"ל שם אות ג' ד"ה ולקו' ראשונה וכו' כתב ע"ז דמיירי בפני' דחי', ובמילת האל נעשה יגת"ד לפני' דפני' ולפני' דחי'. וכ"ע אח"ז בד"ה והשתא, ב"כ הוא בפני' דחי', מדקא' רו"ל ע"ז שלאחר מקי' אבא יש לו יגת"ד, כי זהו ג"כ כונת ב"כ שהם מקי' אבא ע"כ. וע"ש עוד שהביא ראי' מרו"ל שמקי' אבא דב"כ הוא בפני' דחי' ע"ש. ודב"ק צל"ע. א', מ"ש שרו"ל מדבר בפני' דחי'. ואיפה כתב שנעשה בהאל יגת"ד, הלא רו"ל קא' שהי"ג הם אחר מקי' אבא, וצריכים להיות אחר ב"כ, ובהאל צריך להיות ט' ולא י"ג (וי"ל). ועוד לפ"ד ז"ל למה לא סידר הרש"ש זיע"א כאן לעשות טת"ד לפני' דחי', שטת"ד מיהא פשיטה ליה למהרח"ו ז"ל שהם לפני' מקי' אבא הנכנסים בב"כ. ועוד במאי נוקים הספק הב' של מהרח"ו שם שהבאתי בתחי', שנסתפק דאפ' גם טת"ד הם לאחר מקי' אבא וכנ"ל.

ולקו"ד והבנתי הייתי רוצה לו, שהספק הב' של סופ"ט הנז"ל הוא כמש"ל דהיינו בפני' דחי', והספק שבתחי' הפרק י"ל שהוא בפני' דפני'. אלא שקאי על הדיקנא שממו' דאבא שלא נודע מתי נעשית. כי הדיקנא שממו' דאי' קיבל בפני' שהוא במילת האל. אבל של אבא לא קיבל אלא שהט' לפני' מקי' אבא והי"ג אחריהם. ומסתפק אם הט' גם לפני' מקי' אי' או אחריהם. וידוע דמקי' או"א שניהם יחד נכנסים בקונה הכל ולא כבזמן תיקון ז"א בפ"א (כמו בפ"ט הנו' שנו' זמן של שנים). ולכן לא נז' עשיית הט' בעמידה, ונעשה הכל בויעבור. זה הנלקו"ד אפ'. ומשרו"ל בספק הזה, כי זהו ג"כ

סדר אחר) שסדר כניסתם הם, פני' דאי' ומקי', ואח"כ פני' דאבא ומקי' ע"ש.

[ה] ובעו"ת דד"ן א' (הנד"מ מ"ב א') כרוז"ל, תיכף שנכנסים ג"ר דאי' וג"ת דאבא מתחיל לצמוח שער זקנו. ואני מסופק כי נלע"ד שחסר פה שתחי' נכנסים ל"מ דצלם דאי', ואח"כ צ' דאבא ע"כ.

[ו] בשה"כ דרו' ב', שמדבר בפני' דפני' כמ"ש בנה"ש, בתחי' תיבת האל כרוז"ל, אחר שנכנסו ג' מו' עי' דמצד אי' והג' מו' תתאין דמצד אבא כבר נגדל ז"א ונק' גדול ומתחיל לצמוח שערי זקנו ונעשים בו יגת"ד ע"כ (אות ג').

[ז] ובע"ח שכ"ט פ"ט כרוז"ל, ובענין הדיקנא דז"א לא נתבאר לי היטב זמן הויתה ואמנם מה שקיבלתי ממורי זלה"ה הוא בתחי' יש לו טת"ד וכו' ואח"כ אחר היות לו כ' שנים שנכנסו מקי' אבא דל"מ דצלם או נעשה לו זקן גמור ביגת"ד וזה פי' עד שנתמלא זקנו כי זהו ג"כ כונת ברכת כהנים שהם מקי' אבא ונמצא כי מילוי הזקן אינו אלא אחר כ' שנים אמנם היותו בו טת"ד לא ידעתי פרטיות זמן הויתם אם הוא תיכף אחר שנכנסו מו' פני' דאו"א (ש"ש ובל"י הגיהו דאי') שהוא צ' דצלם שהוא אחר שנת י"ג ויו"א או אחר שנכנסו מקי' אי' וצ"ע ע"כ.

[ח] ושם בסוף הפרק כרוז"ל אחר כ' שנים מתתקן דיקנא דז"א וכו' וצ"ע אם פי' זה הוא עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט"ת או אם איירי במילוי הדיקנא שיהיה בן יג"ת ע"כ.

[ט] והנה בפני' דפני' סידר הרש"ש זיע"א בתיבת האל יגת"ד, וכנראה שהוא ממ"ש רז"ל באות ו' הגז"ל. ולא פי' רז"ל אם היגת"ד הללו הם מצד אי', וא"כ מצד אבא יהיה בויעבור, או אם הם מצד או"א. ואין זה תלוי בכניסת המקי', כי הלא הי"ג מצד אי' עכ"פ

מוכרח לו' שנעשו לפני המקי' שנכנסים בקונה הכל. והגם שרוז"ל בתיבת האל עצמה כתב שנעשים י"ג מצד אי' ובויעבור מצד אבא כנוז"ל באות ג', מוכרח לו' שאינו מדבר בפני' דפני'. כי או' שמקי' דאי' כבר נכנסו ודאבא בברכת כהנים. ואילו בפני' דפני' שניהם נכנסים בקונה הכל וכמ"ש הש"ש ז"ל. ואולם ממ"ש רז"ל באות ו' הגז' מתחיל לצמוח שער זקנו, ובכל זאת א' ונעשים בו יגת"ד, א"כ מה פי' מתחיל לצמוח ומה משמיענו במילים הללו. ולכן רציתי לו' שאפ' כונתו, שנעשים בו עתה יגת"ד דמצד אי', וקורא לזה בשם התחלה לצמות, הגם שהם י"ג. ודבר זה נראה כמוכרח. שהרי ממו' דאבא לא נכנס עדיין רק פ"ת דצ' ואיך יצא עי"ז יגת"ד. וגם מהדרו' עצמו בשה"כ מבואר במ"ש ה' אל המתפשטים בבי"ע ושהם יוצאים מהיסוד דאי' וכו' וכו'. וכן מובן פשוט מלשון הסי' כאן מ"ש לעשות יגת"ד מהארת החב"ד המאירים דרך פי היסוד דאי' וכו'. וזה נלקו"ד נכון. ואולי שלכן הביא רז"ל ברו' ב' הגז' מש"ל באות ג', הגם שאין זה בפני' דפני' כנוז', היות ודומה לו בזה שהי"ג מצד אי' לחוד ודמצד אבא לחוד. והנה מדשתיק רז"ל מטת"ד, נראה שלא שייך בבחי' זו טת"ד לבדם, אלא תיכף נתקן בי"ג כאן וביעבור. ועי' ש"ש דרו' ברכת כהנים מה שרצה לו'.

[יוד] ובחי' דפני' כרוז"ל בדרו' ד' דעמידה וכן בסי' שנעשה בהאל טת"ד וכתב שהם מצד אי'. ומדרו' ברכת כהנים משמע לכאור' שבועיבור נגמרו בו יג"ת ע"ש ל' רז"ל ועי' ברכת אליהו דקל"ו ע"ב.

[יא] ובפני' דחי' לא נוז' בסי' עשיית דיקנא כלל. ולכאור' משרוז"ל באות ג' קאי על בחי' זו. כי על פני' דפני' לא אפי'. כמ"ש רז"ל באות ט'. ועל חי' דפני' ג"כ לא, כי רז"ל בדרו' ד' דעמידה (חי' דפני') כ' שנמשכים בהאל טת"ד מצד אי' וכמ"ש רז"ל באות יו"ד, וכאן או' שבהאל נעשים יג"ת. ועל כן נראה דקאי על פני' דחי'. והרב ש"ש ז"ל על הא דאות ג' (שם באות ד) הק' שאין זה מתאים לפני' דפני' דאיירי

או לא. וגם אם נגרוס דאי' לא היה צריך להסתפק, אחרי שבשה"כ קיבל מהרב שנעשים י"ג בהאל. וגם איך פשיטא ליה שהי"ג אחר מקי' אבא היפך שה"כ. ואם נא' שהי"ג דהאל הם מצד אי', וכאן מדבר בדיקנא דמצד אבא, ג"כ ק', אם נגרוס דאי'. שאיך יצא דיקנא דמצד אבא ואין בתוכו רק מו' דאי' וכמש"ל. וגם אם נגרוס או"א ג"כ ק', דמשמע שמקי' אבא הם בברכת כהנים, ואילו בפני' דפני' הם בקונה הכל וכמ"ש הש"ש ז"ל שם בשכ"ט. וכן שמסתפק אולי הט"ת אחר מקי' אי' ולא א' או"א, משמע שאינם נכנסים ביחד, ובפני' דפני' הם ביחד.

ובכן לכאוי' נר' שפ"ט הזה לא מדבר בפני' דפני'. ובכן צ"ל שמדבר בחי' דפני', ושם נכנסו בהאל ט"ת מצד אי', וצריך לגרוס בכאן או"א שפנימיותם נכנסים ביחד בק"ש. ומסתפק אם הט' הללו לפני' או אחרי מקי' אי'. והרש"ש סי' בחי' דפני' בתיבת האל ט"ת, כיון שמהרח"ו ז"ל קיבל זאת בפני' מהרב ז"ל בשה"כ בתיבה זו בפ"ד דעמידה. וכן אפ"ל ג"כ שמדבר בפני' דחי' וכפי מה שצידדנו באות י"א, שבהאל נעשים יג"ת מצד אי', וכאן מסתפק בדיקנא דמצד אבא. וג"כ מוכרח לגרוס או"א, שגם בפני' דחי' נכנסים ביחד בק"ש. ועוד כמו שהקשינו למעלה איך יוצא דיקנא מצד אבא במו' דאי' לחוד. ודברי הש"ש ז"ל בשכ"ט פ"ט אות ה' אינם מובנים לי לקו"ד. שהוא הגיה לגרוס רק אי', והביא משרו"ל בשכ"ה פ"ח שכניסת המו' הם פני' ומקי' דאי' ופני' ומקי' דאבא, והתאים ע"ז הא דשכ"ט וכ' שב' המקומות הללו מדברים בפני' דחי' ע"ש. והלא בפני' דחי' נכנסו בו"א בק"ש פני' דאו"א ביחד וצ"ע. ולקו"ד היה יותר מסתבר למחוק יג"ש, כמו שהגיה הבל"י ז"ל תיבת היג"ש שבתח"י דברי מהרח"ו זיע"א. אבל להגיה ולגרוס אי' ולו' שזה בפני' דחי' ק' כנוז.

ולקו"ד שדרו' ח' דשכ"ה יש לו הבנה אחרת עי' דב"ש זלה"ה בשי"א באורך. וכפי הבנתי הפעוטה שהבנתי משם בקיצור הוא, שהמו' הנמשכים ע"י המצוות נק' צ' דאי', והמו' דאו"פ דלחש נק' ל"מ דאי'. והמו' דאו"פ דחורה

ביה דרו' ב' הנז'. וכי' וא"ת שאין כאן מקומו של מקרא אלא שחוזר על פני' דחי', מ"מ ק' דהרש"ש סידר כונה זו דיג"ת בפני' דפני', ואי מיירי בפני' דפני' לא נמשך מקי' דאי' עד קונה הכל עכ"ל. ולפי דרכנו אין קו'. דהרש"ש סידר י"ג בפני' דפני', לא מחמת הל' הזה, אלא מתח"י דברי רז"ל בתיבת האל וכמש"ל באות ט', ושם אין הדבר תלוי בכניסת המקי'. ולכן נראה דאות הזה דג' אתי שפיר על הפני' דחי'. שכ"כ רז"ל בדרו' ב' הנז' בתיבת או"א וכנוז"ל באות ב', שנברכת אבות נכנסו המקי' דאי' ואז יהיה לו י"ג מצדם, ואח"כ ברכת כהנים מקי' אבא ובויעבור יהיה לו י"ג מצדם. וא"ת א"כ למה לא סידר הרש"ש זיע"א כונת דיקנא בפני' דחי'. י"ל שמהרח"ו זיע"א א' בפני' שלא קיבל את זה מהרב ז"ל. ועוד שתלה הדבר בכניסת המקי' דאי', ולא נתבאר איפה הכונה שלהם בברכת אבות. כי נראה שהמקי' הללו שאו' רבנו שנכנסים בברכת אבות, הם הל"מ דאי', מדקא' דשל אבא נכנסים בברכת כהנים, ושם הם ל"מ דאבא. אבל המקי' הנז' באו"א וכו' אינם הל"מ וכמ"ש הנה"ש והובא בהגהת המדפיסים באו"א אות ג'. ועי' הריפ"ש ז"ל בדרו' ברכת כהנים אות ח' ע"ש. ועי' בש"ש ז"ל על ע"ח שכ"ט פ"ט ד"ה ולקו' וכו' שכ', במילת האל נעשה יג"ת דפני' דפני' ולפני' דחי'. אלא דלפני' דפני' נעשה קודם המקי' ל"מ דאו"א שהם בקונה הכל, ולפני' דחי' הוא אחר שכבר נכנסו המקי' דל"מ דאי' לבד במילת אלקי אברהם וכו' ע"ש. (וק' שמדבריו שעל שה"כ באו"א אות ח' ובדרו' דחורה אות כ"ד ופת"ע באלקי אברהם אות ג' משמע שמבין דמקי' אי' הם המקי' הנז' כפי' באו"א ואלקי אברהם וכו').

[יב] **ופ"ט** דשכ"ט דפשיטא ליה למהרח"ו ז"ל שיג"ת הם אחרי כ' דהיינו מקי' אבא, ומשמע מלשונו שהם אחרי ברכת כהנים דהיינו בויעבור, ומסתפק על ט"ת אם הם לפני' מקי' אי' או אחריהם, ובסוף הפרק מסתפק גם אם הם אחרי מקי' אבא ג"כ, לכאוי' נראה שאין זה בפני' דפני', שהיג"ת נעשים בהאל וזה לאחר צ' דאי' לבד, וכאן מסתפק אפי' ט"ת אם נעשים

בה' אלקים, אח"כ דחיית פרקין אמצעיים דמו', ואח"כ הארת הג' הוויות דגד' בג' מו' דקט'. כך מסודר בנה"ש דכ"ח ע"ג. ומשמע משם דג' הוויות הנז' הם הג' פרקין אמצעים דאי' שגדחו לגרון.

(סא, א) (ח"י דפני) טת"ד ל"ו אותיות גי' האל. בסי' כ"י א' כתוב גי' האל שהוא תיקון הא' דיגת"ד ובו נכללים שארית הי"ג ע"כ. והלשון זה מעורב מב' כונות הנז' בשה"כ פ"ד דעמידה שבתח"י כתב שההין הנז' כאן האל הגדול וכו' הם בחי' אי' שממנה ממשיכין כל אלו ההארות. והראשונה היא הדיקנא הנק' אל, ונתבאר בביאור הי"ג מדות דויעבור שתי' הא' שלה הוא אל. ומאחר שהזכיר התי' הא' לא חש להזכיר האחרים כי בו נכללים כולם עכ"ל. ואח"כ כתב גם תכוון באופ"א שהאל עולה ל"ו מס' טת"ד דז"א וכו' ל"ו אותיות וכו' והרי גרמוה כל הדיקנא בזו הכונה הב' עכ"ל ע"ש. ולקו"ד שהעיקר לכוון רק מ"ש בסי' שלפננו. וכן מדוייק קצת ל' שה"כ הנז' שבדרך הא' לא א' תכוון, ובאופן הב' כתב תכוון. גם לכאוי' צריך להבין האופן הא', הרי בכאן נעשה טת"ד ולא י"ג וכמ"ש בשה"כ שם בתח"י לשונו וכמסודר כאן. וצ"ל בדוחק שהדיקנא נק' ע"ש סופה שעתידה להיגמר בי"ג גם בבחי' זו (בויעבור עי' ש"ש על פ"ד הנז' אות כ"ג) ולכן היא נק' בשם אל גם עכשו ועדיין צ"י.

הגדול וכו'

(סא, ב) פנ"י דפני. הגדול וכו'. בפת"ע כתב כאן ע"פ משרז"ל בע"ח שכ"ג פ"ו שיש לה"ח ענפים ושרשים וא"כ בהגדול וכו' הוא הענפים וכן בקונה הכל אח"כ שם נתפשטו השרשים עצמם מיסוד דאי' ע"כ. וכ"כ בש"ש בשה"כ דרו' ב' דעמידה אות ט"ז, הגדול וכו' עי' בע"ח שכ"ג פ"ו והוא בבחי' הענפים דאילו עצמותם אינו אלא עד קונה הכל עכ"ל. ונר' כונתו בעצמותם היינו השרשים כמ"ש בפת"ע הנז'. וק' שרז"ל בשכ"ה דרו' ב' בכללי

נק' צ' דאבא, ודברכת כהנים נק' ל"מ דאבא ע"ש היטב. ומה שהביא עוד הש"ש ז"ל בשכ"ט משה"ק דל"ה, איכא לאוקמא בחי' דפני' (ועי' ש"כ רפ"ה ואמנם דע וכו') זה נר' פשוט לקו"ד כעת. והספק שנסתפק מהר"ו בסופ"ט דשכ"ט בטת"ד (אות ח) נלקו"ד שמדבר בדיקנא שמצד מו' דאבא. וספק זה אפשר להסתפק בכל הג' הבחי' בפו"ח דפני' ופני' דחי'. ומה שנסתפק בעו"ת (אות ה), מהדרו' דשם נראה שמדבר בפני' דפני'. והנראה לע"ע, אם ניקח דברי מהר"ו זלה"ה כפשטם, שהרש"ש זיע"א לא חש לספק זה. ממ"ש בנה"ש דכ"ח ע"א ד"ה בענין וכו' וע"ע ברכת אליהו דקכ"ב ע"ב ד"ה והנלע"ד ע"ש.

[יג] ובקיצור לפי מיעוט הבנתי הוא. בפני' דפני' נעשים בהאל יגת"ד מצד אי', ובויעבור י"ג מצד אבא. ובחי' דפני' נעשים בהאל טת"ד מצד אי', ובויעבור יג"ת (מצד אי' או מצד אבא או משניהם לא מצאתי מפו') — ובפני' דחי' נעשים בברכת אבות, וכפי הנראה (הגם שלא קיבל מהר"ו במפוי') שהוא בהאל, י"ג מצד אי', ובויעבור י"ג מצד אבא. כ"ו לכאוי' ולפי פשט הדברים וא"ש את"ם.

(סא, א) (פנ"י דפני) האל וכו' יכוון להעלות לאה וכו' לתקן דעת שלה. עי' דב"ש ז"ל שאלה נ"ד שזה מסודר מהרד"מ ז"ל, אבל הרש"ש זיע"א סובר שא"צ לכוון בזה דממילא נעשה כיון שמעלים אותה שם. ולכך כרוז"ל בשה"כ בתיבה זו שא"צ לעשות לה פר' וכו' ע"ש. ובזה יובן משרז"ל בשה"כ בתח"י תכוון לעשות עתה פר' של לאה קודם רחל שמתחיל במילת אל עליון, ואיך כתב אח"כ שא"צ לעשות לה פר'. אלא הכונה בשא"צ היינו שא"צ לכוון לעשות לה דעת שהוא התחלת בנינה בפר', אבל מכוונים להעלותה לצורך שיעשה לה פר' מתיבה זו ואילך כ"ן פשוט. ועי' בש"ש דמ"א ע"ב אות י"ד ודב"ק לא ברורים לי ע"ש.

(סא, א) בדחיית המו'. תחילה דחיית הק"ך לגרון, אח"כ הארת ה' אל

יסוד דאי, והלא לפ"ד האש"ל ז"ל כבר נמשכו במקומם עוד לפני כניסתם. ודברי האש"ל ז"ל צל"ע.

ואני העני הדל המתאבק בעפר רגלי רבותינו זלה"ה הנו"ל, רוצה לו' לפענ"ד, שרו"ל בפ"ו דשכ"ג הנו' כי וז"ל איך יש ענפים ושרשים ונר' שהארה זו היא הארת הענפים ולא הארת השרשים עכ"ל. שלכאו' מילות אלו מיותרות ודי היה לו' שהם הארת הענפים. אלא שבוה רומז לנו רו"ל שכשם שיש הארת ענפים, יש גם הארת שרשים, אלא שכאן הוא הארת ענפים ולא הארת שרשים שאם לא היה הארת שרשים לא שייך לו' ל' זה. ובכן אפ"ל שהשרשים נשארים תמיד בדעת, והענפים יורדים בקונה הכל להגדיל, והארת הענפים הם המתפשטים קודם כניסת המו' כ"א במקומו בהו"ק דצלם, והארת השרשים הם היוצאים מיסוד דאי' ומתפשטים בהגדול וכו'. כנלקו"ד אפ' ועדיין צ"ת וא"ש את"ם והיעב"א.

(סב, א) **הגדול**. בדחיית החג"ת לחג"ת בחי' דפני' לא נו' שמות המו' ולא הכלים (ועי' פת"ע שהק' שלא נזכר הכלים). ואפ' דסמך על מה שמסודר בסמוך ונראה בפני' דפני', ואפ' לכוון בהם בנקל וכן בחס' טובים.

(סג, א) **והנורא**. פני' דפני'. דחיית היסוד ליסוד דו"א. ובהגה למטה נו' עליית הפרקין עם פ"ת דיסוד דאי' (עליית הפרקין נו' בשה"כ באלקי אברהם). ולקו"ד שהכונה על לבוש עטרת היסוד דאי', והוא המתרוקן בתיבת שמע לצורך הת"ת דו"א, והוא הנדחה כאן ליסוד דו"א. ועי' פת"ע דל"ב ע"ב ד"ה נמצא. אחר זמן ראיתי שכ"כ הרב ענ"ה ז"ל ריש אות נ"א ושו"ש.

(סג, א) **והנורא**. פני' דפני'. להמשיך דרך מחיצות יסוד דאי' ת"ת דחסד'. פשוט דנקט דרך מחי', משום שליש העליון. דאילו בש"ת הגם שבודאי לוקחים לבוש מהיסוד, אבל לא נק' דרך מחי'. וכן אח"כ בתיבת חסדים שנמשכים נו"ה לא כ' דרך מחי' וזה פשוט.

החו"ג כלל ט"ז כ' שורש הה"ח נשארי' בדעת תמיד אך ענפיהם הם הח' המתפשטים בו"ק ואלו הענפים הם המגדילים את ז"א מבחוץ עכ"ל. הרי שהשורש לא יצא מהדעת. ומדקא' הענפים הם המגדילים, וסדר ההגדלה נו' שם בפ"ג, והיא היא הכונה שבקונה הכל, משמע שהענפים הם היורדים בקונה הכל. וכ"כ הש"ש בעצמו בדרו' ב' דשכ"ה במ"ק ד"ג ע"א ד"ה ועוד וכו' שבקונה הכל הם הענפים אבל שורש החו"ג נשארים בדעת ואינם יורדים ליסוד דו"א עכ"ל. וכ"כ שם במ"ב אות ב. (ועי' ש"ש שכ"ג פ"ו אות ה' ולא הבנתי דבריו היטב). וכ"כ הריפ"ש ז"ל בשכ"ה פ"ג ד"ה א"כ, והביא הא דשכ"ג פ"ו וכתב שהם ג' חלוקים, שרשים והם ב' עטרין שבדעת, וענפים הם החו"ג המתפשטים בו"ק דו"ו, והארת הענפים היא שהיתה מתפשטת בצלם קודם שיכנסו בסוד מו' תוך ז"א (שזכר רו"ל בפ"ג הנו'), והענפים הם היורדים ליסוד דו"א ועולים באו"ח ע"כ. וכ"כ הבל"י ז"ל בפ"ו דשכ"ג הנו'. וכפ"ז מה הם א"כ הח' של הגדול וכו'.

ועי' להאש"ל ז"ל דל"ה ע"ב אות א' שהביא ג"כ הא דשכ"ג וכ' שהח' המתפשטים בצ' דצלם קודם כניסתם בו"א הם הארת הענפים, וכשמתפשטים הפרקין האמ' ותתאין דנה"י דאי' בחג"ת ונו"ה דו"א כל פרק נכנס וחסדו עמו וזה שסידר הרש"ש ז"ל בהגדול התפשטות החס' בחג"ת ונו"ה וכ"ז הוא הארת הענפים. אבל הענפים עצמם בקונה הכל, ושרשי החו"ג נשארים בדעת ואינם מתפשטים כלל עכ"ל. וק"ל שרו"ל בשה"כ בהגדול וכו' כי וז"ל גם תכוון כי הה"ח דמצד אי' הם עתה מתחילין להתפשט בו"ק דו"א ועתה נתפשטו הג' מהם שהם חג"ת עכ"ל. ובחס' טובים כ' שאז מתפשטי' הב' חס' האחרים בנו"ה דו"א ע"ש. ובהגדול מתפשטים פרקין אמצ' דאי' בחג"ת דו"א ופרקין תתאין בנה"י שלו. ואם החס' של הגדול וכו' הם הם אותם שנתפשטו כבר לפני כניסת המו' בו"א, הלא כל פרק נכנס וחסדו עמו, וממילא נתפשטו בהגדול וכו' כולם לחג"ת ונה"י, ורו"ל או' שעתה נתפשטו הג' מהם והשאר בחסדים טובים. ועוד דבסי' כאן כ' להמשיך דרך מחיצות

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוזה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהו"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למעגיתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא ל'נוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאו'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל